

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής καὶ ἐκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 14
Παρά τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθην. Πειραιῶς

ΤΑ ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ

Ἡ ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τῆς Μαρτινίκας προξενηθεῖσα συγκίνησις, φυσικῶς φέρει τὴν ἐρώτησιν, ὅποια ἡ ιδιότης τοῦ ἰσχυροῦ τοῦτου στοιχείου, ὅπερ τόσο αἰφύτως ἐξολοθρεῖται πόλεις καὶ χώρας;

Ἀληθῶς εἶπεῖν, ἐκάστη γεωλογικὴ σχολὴ ἔχει καὶ τὴν σχετικὴν θεωρίαν τῆς, καθόσον, ἐφόσον δὲν δύναται τις νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς, δὲν δύναται ἐπακριβῶς ν' ἀποφανθῇ περὶ τῶν ἠφαιστειῶν. Ἐν τούτοις κατ' ἀρχὴν τὸ ζήτημα εἶνε ἀπλούστατον. Ἡ γῆ, ψυχρομένη συστελλεῖ τὸ ἐσώτατον μέρος αὐτῆς, ὅπερ διατελεῖ ἔτι ἐν μαλακῇ καταστάσει καὶ ὑψηλῇ θερμοκρασίᾳ. Ἡ ἐπιφάνεια συστελλομένη, πράττει τὸ αὐτό, ὡς ἡ χεὶρ ἢ πιέζουσα λεμόνιον. Ἐκ τῶν ἀδυνάτων τότε μερῶν τοῦ γήινου φλοιοῦ διολισθαίνει ἡ ἐσωθεν εὐρισκομένη ρευστώδης ὕλη ἣτις ἐξερχομένη παρουσιάζει ἡμῖν τὰ σοβαρὰ ταῦτα ἠφαιστειώδη φαινόμενα.

Ὁ κ. Στανίολαος Μενιέ, καθηγητῆς ἐν τῷ Μουσεῖῳ, ἐξήνεγκεν ἐσχάτως ὅλως νέαν θεωρίαν ἐν τῇ περὶ Γεωλογίας συγγραφῇ του. Παραβάλλει τὸ ἠφαιστειὸν ὡς γιγαντιαίαν φιάλην, πεπληρωμένην ἐκ ρευστοῦ αἰρίου καὶ ἐφ' ὅσον μὲν τοῦτο διατελεῖ κεκλεισμένον, οὐδὲν ἐκδηλοῦται ἐξωθεν αὐτοῦ, ἀλλὰ μόλις διαρραγῇ τις τοῦ ἐδάφους ἐπέλθῃ, πάραυτα ἡ συγκοινωνία τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτοῦ μετὰ τῆς ἐξωθι ἀτμοσφαιρας ἐπακολουθεῖ μετ' ἐκρήξεως ἀναπεμπούσης εἰς τὸν ἀέρα πᾶν τὸ ἀντιτάσσον αὐτῇ ἀντίδρασιν, ἐξ οὗ ἡ κόνις, οἱ λίθοι καὶ ἡ ἐκχύμωσις τῶν ἐν αὐτῇ ὑγρῶν. Ὁ καθηγητῆς οὗτος τίθησι τὴν ἐκρήξεωσιν ὕλην ἐν αὐτοῖς τοῖς κόλποις τῆς σφαιρας ἐν ἀρκετῷ βάθει καὶ ἐν πολυαριθμοῖς διακλαδώσεσι. Τὴν ἠφαιστειώδη δὲ ταύτην ὕλην θεωρεῖ ὡς διάλυσιν ὕδατμοῦ ὑπὸ ὑψηλῆς πίεσιν ἐν διαλελυμένῃ λάβᾳ. Ὡστε κατ'

αὐτόν, ἵνα ἠφαιστειὸν τι ἐκραγῇ, δὲν ὑπολείπεται ἄλλο ἢ μικρὰ ὀπή μεταξὺ τῆς ρευστῆς ταύτης οὐσίας καὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

Ἀλλὰ πῶς σχηματίζεται τὸ κράμα τοῦτο τῆς κεκραμμένης μεθ' ὕδατος ἐν ὑψηλῇ πιέσει λάβας; Ὁ κ. Δομπρέ εἶχε δώσει τὴν πρώτην ἐξήγησιν τῆς ἀνωμάλου ταύτης ὑποθέσεως, ὡς ἐξῆς. Τὸ ὕδωρ κατερχόμενον εἰς τὰ βάθη εἰσχωρεῖ δι' ἐμφορήσεων ἐν τούτοις καὶ ἀκριβῶς εὐρισκομένον αὐτό ἐκεῖ ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «ὕδωρ βραχῶδες». Ὅποταν δὲ τὸ φαινόμενον τοῦτο ἀποτελεῖται εἰς ὑπόγεια τοιαῦτα θερμὰ διαμερίσματα, ἐπέρχεται τελικῶς ἐξάτμισις τοῦ ἐξ ἐμφορήσεως τοιοῦτου ὕδατος, ἡ δὲ λάβα εἶνε ἐντελῶς ἐτοίμη πρὸς ἐκρήξιν πρὸς τὸ ἔξω.

Αἱ φάσεις τῆς ἐκρήξεως εἶνε αἱ ἀκόλουθοι. Τὸ ἔδαφος κατ' ἀρχὰς ἐγείρεται, διανοίγεται καὶ ὡς γιγαντώδεις τηλεβόλον ἐξεργυνοῦει πυρᾶν, καπνοὺς, φλόγας, λίθους πεπυρακτομένους καὶ τέλος ρευστὴν διάπυρον οὐσίαν, λάβαν κληθεῖσαν. Καὶ προκειμένου μὲν περὶ παλαιοῦ ἠφαιστείου, ἀκούονται ὡς προδρομοὶ τοῦ κινδύνου ὑπόκωφοι βρόντοι, ἡ δὲ γῆ ἐνίοτε σειεται. Ὁ δὲ κρατῆρ ἀναπέμπει καπνοὺς καὶ ἀκολουθῶς ἐν τῷ μέσῳ ἐκρήξεων καὶ ὀμβρονητῶν ρίπτει μακρὰν αὐτοῦ πάντα τὰ περιεχόμενα τῆς κοιλίας του, ἦτοι οὐσίας σκωριώδεις, κισσηρώδεις, κόνιν, πηλοὺς θερμούς, ὀγκώδεις ποσότητας αἰρίων, χλωρυδρικὰ, θειώδη, ἀνθρακικὰ καὶ ὑδρογόνα ὀξέα.

Ἐκ τῶν σεισμῶν σχηματίζονται χαράδραι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐξ ὧν ἐξέρχεται συνήθως θεϊκὸν δέυ, ὅπερ συχνάκις συναναμίγνυται μετὰ τοῦ ὑποθεϊκοῦ ὀξέος, ὅπερ καιόμενον σχηματίζει τὰς παρατηρουμένας ἐν ὕρα νυκτὸς ἐλαφρὰς φλόγας, εἶνε δὲ ἀσφυκτικὸν καὶ ἐπιφέρει τὸν θάνατον. Μετὰ τὴν ἐκρήξιν, ἐπερχομένης ἠσυχίας, ἐκπέμπεται ἀνθρακικὸν δέυ, ὅπερ συνήθως ἐξ ἀκολουθεῖ ἐπὶ αἰῶνας,

άν και συνήθως νομίζεται, ότι το ήφαιστειον εοδόθη.

Πολλά ήφαιστεια επί αιώνας ήσυχάζαντα, ανέλαβον την τρομεράν αυτών ζωήν. Το Βεζουβιον όπερ από της πρώτης αποικίσεως της μεσημβρινής Ιταλίας υπό των Ελλήνων, ουδέν σημεϊον ζωής είχε δώσει, ο δε Πλίνιος δέν ανέφερέν αυτό έν τατεπερί ενεργών ήφαιστειών σημειώσεϊν αυτού, περιεβάλ- λετο κύκλωθεν υπό εύφωρωτάτων άγρών, έν δε τη βάσει αυτού είχαν κτισθη αι μεγα- λουπόλεις το Ηράκλειον και ή Πομπηία, έν τούτοις το θζον έτος μ. χ. αϊφνιδίως έγέ- νετο ίσχυρος σεισμός, διαρκέσας μέχρι του 79 και καταστροφέντων έντελώς αυτών. Ως γνωστόν δε ο άρχαιος Πλίνιος θέλων τότε έκ του πλησίον να ίδη την έκρηξιν, επνίγη υπό των θεϊκών άτμών και έτελεύ- τησεν. Ο δε άνεπίδς αυτού Πλίνιος ο νέος περιγράφων την έκρηξιν αυτού λέγει, ότι έν πρώτοις είδε πυκνήν στήλην καπν, ή άνεγει- ρομένην καθέτως είτα δε εξαπλουμένην πλα- γίως, είς τρόπον ώστε το άνωτερον αυτής μέρος ώμοιάζε προς κεφαλήν πίτυος. Το δε μέλαν τουτο νέφος ένίστε διηνοίγετο, ίνα διαπεράσσει φλόγες ασυγκρίτου λάμψεως και ωραιότητος.

Έν έτει 79 μ. Χ. κατεστράφησαν έντε- λώς αι πόλεις Ηράκλειον και Πομπηία, κα- κώς δε παρωμοίασαν την καταστροφήν αυ- των προς την της Μαρτινίκας, καθόσον αυ- ται μέν κατεκαλύφθησαν υπό βροχής κόνεως και όλίγοι κάτοικοι ουχι όλιγώτεροι των 1000 άπέθανον, ή δε λάβα δέν έρρευσε μέχρι της Πομπηίας, το δε Ηράκλειον πλησιέστερον κεί- μενον χιλιόμετρα τινα από του ήφαιστειου, τούναντίον έκαλύφθη υπό της λάβας. Κατά δε τον Ακίλην, ή καλύψασα ταύτας κόνις έξικνεϊται μέχρι 39 μέτρων, ουχι δε όλιγώτε- ρον των 24.

Μετά την έκρηξιν ταύτην του 79 έγέ- νοντο έτεραί επτά έκρηξεις μέχρι του 1036 είτα τω 1139 και 1198. Ηδη πάλιν άφυπνίσθη και διατελεί έν πλήρει ζωή ώστε δέον ν' άπιστη τις προς ήσυχάζαν ήφαιστειον.

Επί της γης υπάρχουν αιήμερον τουλάχισ- τον 220 ήφαιστεια μη κοιμώμενα ή δια του ένός οφθαλμου, 1000 δε έτερα διεσπαρμένα έπίσης άνα την ύψηλιον και άτινα ύπούλως αναζητοοσι την άνεγερσιν των.

Έκτός των γνωστών ήφαιστειών του Βε- ζουβιου, της Αϊτνας και των έν Ελλάδαϊ ύψι- στανται τοιαύτα έν Ισλανδία, Έκλα, Κο- τνουγγάλα έν ταϊς Αζώραις και Καναριοις νήσοις, τη Γενερφή τοις Εσπερίλλοις νήσοις ταϊς του Πραζίνου, Ακρωτηρίου, ταϊς Αν- τιλλαϊς, Γουαδελούπη κ.τ.λ. Ως έπίσης έν

Χιλλη και Περού, τω κέντρω της Αμερι- κής, τω Μεξικω, έν τω Ινδικω και Ειρηνικω Ωκεανω, Ιαπωνία, Ιάβα κ.τ.λ. Έν ταϊς ήφαιστειώδοις νήσοις της Ωκεανίας, της Νέας Ζηλανδίας και πολλαχού άλλοθι.

Ωστε ή περι ήφαιστειών επιστημονική πα- ρατήρησις πολύ ύπολείπεται έτι του αληθούς κύρους των διατυπουμένων θεωριών. (Henry de Parville) φ. π.

Η ΑΜΕΣΟΣ ΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

(συνέχεια ίδε πρ. φύλλον)

Το πλείστον των γραφών των πνευμά- των, ως φαίνεται, έγέγοντο διά μολυβδί- δος, καθόσον κατ' αρχάς έθίζετο να θέ- τωσι μολυβδίδα πλησίον τεμαχίου λευ- κοϋ χάρτου είς τας θέσεις, ένθα έπεκα- λούντο την προσέλευσιν των πνευμάτων. Βραδύτερον δε το πλείστον των άμεσων γραφών δέν περιείχον πλέον ουσίαν ά-

Η ΑΡΕΤΗ ΠΑΥΤΟΥ
ΜΕΝ ΚΡΕΙΤΤΟΚ
ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΑ
ΙΝΕ ΕΝ ΤΕΙΣ
ΕΣΤΙ

Αριθ. 10. Έλληνική έπίσημη γραφή, γραφέσα ένώπιον του Βαρόνου de Brémern, τή 26 Δεκεμβρίου 1856 και σημ. Γίουςα.

Η ΑΡΕΤΗ ΠΑΥΤΟΥ
ΜΕΝ ΚΡΕΙΤΤΟΝ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΑ
ΔΕ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ ΕΣΤΙ

νάλογον της μολυβδίδος αι δε ληφθει- σαι γραφαί τότε έν τοις Μουσείοις και τοις ναιοις του Λονδίνου και των Παρι- σίων, ως και της Διέπης, περιείχον ίχνή χαρακτήρων γεγραμμένων δι' έρυθράς τι- νος ουσίας προσομοιαζούσης τω Ρωμαϊκω άσβεσταργίλλω. Ένίστε δε το έρυθρόν χρώμα ώμοιάζε προς την έρυθράν μελά- νην και την μολυβδίδα του αυτού χρώ- ματος, άλλοτε δε οι χαρακτήρες της ά- μέσου γραφής έχαράσσοντο λευκοί επί λευκοϋ χάρτου.

Αι επί του κείδηους και των δαπέδων πολλάκις χαραχθεισαι γραφαί των πνευ- μάτων, ως και τα μαγικά και καθβαλι- στικά σχήματα, έγράφοντο διά κυκωλίας λευκής ή έρυθράς. Πολλάκις μυστηριώδη

συμβολικά σχήματα ενεγράφησαν παρου- σία σοβαρών προσώπων και έξηφανίσθη- σαν άφ' εαυτών μετά παρέλευσιν 2 έως 5 λεπτών, ένίστε δε σημεϊα των τοιούτων μυστηριωδών χαρακτήρων διετηρήθησαν επί μίαν και δύο ήμέρας. Το πλείστον δε τούτων έσχετίζοντο προς τους ιερο- γλυφικούς χαρακτήρας της Αιγύπτου, τι- νες δ' έξ αυτών περιείχον και χαρακτήρας Συριο - χαλδαϊκούς και έβραϊκούς.

ΘΕΣΩΝΟΝΤΕ
ΑΚΟΥΣΑΤΩΤΕ
ΤΟ
ΠΝΕΥΜΑ
ΛΕΥΕΙ

Αριθ. 11. Έλληνική έπίσημη γραφή, γραφέσα ένώπιον του κόμητος δ' Ούραχε και του κ. Ravené Senior τή 29 Οκτωμβρίου 1857 και έχουσα ούτως.

Ο ΕΣΘ ΝΟΥΣ ΑΚΟΥΣΑΤΟ ΤΙ
ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΛΕΓΕΙ

Συνήθως όμως αι μυστηριώδεις αύται πνευματιστικαί γραφαί και πρό πάντων των τεθνεώτων φίλων ήμών ή συγγενών χαράσσονται διά της συνήθους ύφ' ήμών μεταχειριζόμενης μελάνης, κυανής ή με- λαινης. Όμως δε άπορριπτέα και χαμερ- πη, είνε ή ιδέα μερικών, φρονούντων ότι το θαυμάσιον τουτο φαινόμενον, της γραφής είνε άπόρροια και άντα- νάκλασις παράδοξος μέν αλλά θετι- κή, της σκέψεως του δράστου ή μάλ- λον του ύποβολέως ταύτης. Ηθελεν εί- σθαι άνάξιον σοβαράς συζητήσεως το να λάβη τις ύπ' όψιν τοιαύτην παράλογον ιδέαν, ήτις ουδέν άλλο είνε ή άπόρροια άκρισίας ανθρώπων αλόγων, μη ύποκει- μένων είς κρίσιν, τετυφλωμένων και κε- κυριευμένων υπό του ύλισμου και οίτι- νες φρονούσιν, ότι ούτως έξηγουσι φαινό- μενον τοσοϋτον θαυμάσιον καθ' ήμας και άπλούστατον κατ' αυτούς και χωρίς να θέλωσι ν' ανατρέξωσιν είς την μαρτυρίαν αυτής της άγίας γραφής και είς τας ιε- ράς παραδόσεις της αρχαιότητος, τας το- σοϋτον διαρρηδην άποφαινομένας περι

της άμέσου άποκαλύψεως. Άλλως τε, αι μέχρι τουδε παρατηρήσεις και τα πειρά- ματα πείθουσιν έναργέστατα, ότι ή άν- ταίγεια των σκέψεων, ουδένα λόγον έχει έν τω προκειμένω φαινόμενω. Έν πρώ- τοις και κατά γενικόν λόγον το προσκα- λούμενον Πνεϋμα έν τοις πειράμασι, δέν παρουσιάζεται προς γραφήν, άλλ' άλλο τι τοιοϋτον, προς ο ουδέ καν έχομεν σκε- φθη και οϋτινος το όνομα, είνε έντελώς ήμιν άγνωστον ενεργεί έν τη προκειμένη περιπτώσει. Τα δε συμπαθητικά πνεύ- ματα, σχεδόν ποτέ δέν έρχονται, ένίστε δε ταϋτα γράφουσιν ολοκληρους σελίδας είτε διά της μολυβδίδος είτε διά της μελάνης, ώστε ή φημιζομένη δύναμις της φαντα- σίας και της θελήσεως, στερεϊται έντε- λώς ένταϋθα θετικής βάσεως και λογι- σμου, ως άντιστρατευομένης της ύπο- θέσεως ταύτης καθ' ολοκληρίαν ταϊς ιεραϊς παραδόσεσι, ταϊς ιστορικαϊς μαρ- τυρίαϊς, τοις λαϊκοις φρονήμασι και έν ενί λόγω τη μεγάλη φωνή των τ ε σ σ α - ρ ά κ ο ν τ α α ί ώ ν ω ν, ήτις ένέχει μείζονα σημαντικότητα και κύρος του περιφήμου «Vox populi vox Dei».

Άλλως τε έν ταϊς μετά των πνευμά- των συγκοινωνίαϊς, δέον να μη ποιήται ποσώς διάκρισις τούτων, καθ' όσον έλλεί- ψει συμπαθείας, κωλύονται αι άμεσοι πνευματιστικαί συγκοινωνίαϊ και τότε έπέρχονται αι άμφιβολίαϊ και παρεξηγή- σεις κτλ.

(Έπεται συνέχεια)

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΣΚΕΥΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Η θεία δικη πολλάκις βραδύνει να έπέλθη, έν καιρω όμως, θανάτου έστιν άμείλικτος.

Οι πολλοί δέν αισθάνονται την θείαν δικην, διότι δέν προσέχουσιν είς αυτήν ένεκα της προς τον κόσμον άφοσιώσεώς των.

Ο κατωρθώνων να διαφύγη την θείαν δικην έν τω βίω του, τιμωρείται δεά των τέκνων του, έξ ου το «άμαρτία γονέων παιδεύουσι τέκνα».

Ο φλύαρος δμιλών καταδεικνυται τις έστιν. Είνε διασκεδαστικός έν συμποσίαϊ και ουδέποτε θμως δέ- χεται να όνομάζηται και φίλος πτωχού.

Ουδέποτε των άσφωφ και άνοήτων και άπολιτεύ- των να δέχεται τους επαινους και το στήρυγμα, κα- θόσον ούτοι ένδομύχως σε φθονούδι θάττον ή βράδιον, σε λησλονούσι και εγκαταλείπουσι.

Ηδιστον το τυχεϊν, ου έκαστος έρα κάλλιστον έστιν ή δικαιοσύνη, άριστον ή υγίεια, ήδυστον ή άπόλαυσις του ποθητού.

Φρέκ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΣ

Χαρακτηριστικώτατη τυγχάνει η πρόσκλησις του εν Αθήναις Ιπποκράτους, όπως θεραπεύση τον Δημόκριτον και την νοσοῦσαν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων, και ἐπικαίρως δημοσιεύομεν τὴν πρόσκλησιν και ἀπάντησίν του ἐνταῦθα.

ΑΒΑΗΡΙΤΩΝ Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ
ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΙ ΧΑΙΡΕΙΝ

«Μέγιστον διατρέχει κίνδυνον ἤδη εἰς τὴν πόλιν, ὡ Ἰπποκράτες, ἀνὴρ ἰδικός μας, ὁ ὁποῖος και εἰς τὸν παρόντα χρόνον και εἰς τὸν μέλλοντα ἐμελλε νὰ δοῦσῃ τὴν πόλιν εἴθε δὲ, ὡ πάντες Θεοί, νὰ μὴ φθονηθῇ. Οὗτος ἕνεκα τῆς μεγάλης σοφίας, ἣτις κατέχει αὐτὸν ἐνόσησεν, ὥστε μέγας φόβος ὑπάρχει μήπως βλαφθῇ ὁ Δημόκριτος κατὰ τὸν λογισμὸν και τότε θέλομεν στερηθῇ τὸν ἀνδρα τοῦτον ἡμεῖς οἱ Ἀβδηρίται. Διότι ἐντελῶς λησμονήσας ὅλα και τὸν ἑαυτοῦ πρότερον βίον κατέχεται ὑπὸ ἀϋπνίας και νύκτα και ἡμέραν, γελᾷ πάντοτε ὅτε μὲν ὀλίγον, ὅτε δὲ πολὺ, και νομίζει ὅτι ὄλος ὁ βίος εἶνε μηδὲν. Νυμφεύεται τις, ἄλλος δὲ ἐμπορεύεται, ἄλλος δὲ ὀμιλεῖ εἰς τὴν βουλὴν τοῦ δήμου, ἄλλος εἶνε ἀρχων, στέλλεται πρεσβευτής, ἄλλος διὰ χειροτονίας διορίζεται εἰς τι, ἄλλος παύεται, ἀσθενεῖ, πληγόνεται, ἀπέθανεν; Οὗτος δι' ὅλα ταῦτα γελᾷ, ἐν ᾧ βλέπει, ὅτι ἄλλοι μὲν εἶναι κατηφέες και λυπημένοι, ἄλλοι δὲ ὅτι χαίρουσιν. Συζητεῖ δὲ ὁ ἀνὴρ και περὶ νεκρῶν και συγγράφει ταῦτα. Και λέγει, ὅτι ὁ ἀνὴρ εἶνε ἐμπλεὲς φαντασμάτων, και ὅτι ἀκροάζεται τὰς φωνὰς τῶν πτηνῶν και πολλακίς ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐξυπνήσας, μόνος μένων ψάλλει ὡδὰς και ἐνιστὲ λέγει ὅτι ἀποδημῆς εἰς τὸ ἀχανές, και ὅτι Δημόκριτοι ὅμοιοι μὲ τὸν ἑαυτὸν του εἶνε ἀναρίθμητοι και ζῆ ἔχων διεφθαρμένην σὺν τῷ νῷ και τὴν χροιάν τοῦ σώματος. Δι' ὅλα ταῦτα φοβούμεθα ὡ Ἰπποκράτες, και παραττόμεθα, ἄλλα σῶσον και ἐλθὲ ταχέως, ἵνα νοθετήσῃς τὴν πατρίδα μὴ ἀρνηθῆς ἐλθεῖν, διότι δὲν εἴμεθα ἄξιοι καταφρονήσεως, οὔτε ψευδόμεθα. Θὰ ἀπολαύσῃς δόξαν και χρήματα και πείραν, και τοι ἡ παιδεία Σου, δὲν εἶνε πολὺ μεγαλειτέρα τῆς τύχης. Ἄλλ' ὅμως και ταῦτα περισσὰ ἐκ μέρους ἡμῶν και ἀφθονα θὰ σοὶ δοθῶσιν. Διότι ἀπέναντι τῆς ψυχῆς τοῦ Δημόκριτου, και χρυσὸς ἐάν ἦτο ὅλη ἡ πόλις, δὲν θὰ ἦτο ἀνταξία τῆς θελήσεως ἡμῶν. Ἄν και διόλου δὲν ἐπαυσεν ἐργαζόμενος, νομίζομεν ὅμως, ὅτι οἱ νόμοι δὲν ἐνεργοῦσι καλῶς, ὡ Ἰπποκράτες, ὅτι οἱ νόμοι δὲν ἰσχύουσι. Ἐλθὲ ὅθεν, ἵνα θεραπεύσῃς, ἐξοχώ-

τατε ἀνδρῶν, ἀνδρα ἐπίσημον, διότι δὲν εἶσα Σὺ μόνον ἰατρός, ἀλλὰ δημιουργὸς ὅλης τῆς Ἰωνίας, ἵνα περιφρουρήσῃς ἡμᾶς δι' ἱερωτέρου τείχους.

Θέλεις δὲ θεραπεύσῃς πόλιν και ὄχι μόνον τὸν ἀνδρα. Μέλλεις δὲ ν' ἀνοίξῃς Βουλὴν, ἡ ὁποία νοσεῖ και κινδυνεύει νὰ διαλυθῇ. Σὺ λοιπὸν ὁ ἴδιος εἶσαι νομοθέτης, σὺ αὐτὸς δικαστής σὺ αὐτὸς ἀρχων, σὺ αὐτὸς σωτὴρ και ὄλων τούτων θὰ ἦσαι δημιουργός. Δι' ὅλα ταῦτα σὲ περιμένομεν. ὡ Ἰπποκράτες, ταῦτα και πεποίθαμεν ὅτι θὰ γείνωσιν ὅταν ἐλθῃς. Μία ἐκ τῶν πολεμῶν ὄχι ἀσημος, ἀλλὰ μάλλον εἰπεῖν ἡ Ἑλλάς ὅλη, ἔχει ἀνάγκην σοῦ ἵνα διαφυλάξῃς σῶμα σοφίας. Θεώρει δὲ ὅτι ἡ πόλις αὕτη ἀποστέλλει πρὸς σὲ τὴν παιδείαν ὡς πρέσβυν. Ἡ πόλις ἡμῶν ἔχει ἀνάγκην ν' ἀπολλαγῇ τῆς τοῦ Δημόκριτου παραφρονήσεως. Ὅλοι μὲν συμμετέχουσι σοφίας, εἰς ἐκείνους δὲ, οἵτινες ἐνδότερον ἔχουσι προχωρήσει εἰς αὐτὴν, καθὼς βεβαίως ἡμεῖς, πολὺ περισσότερον, γνωρίζε καλῶς, θὰ ἦσαι εὐάρεστος και εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον νὰ παραιτήσῃς τὸν Δημόκριτον, τῆς ὁποίας ἡ ἀλήθεια ἐλπίζῃ νὰ ἔχῃ τὰ πρωτεῖα. Διότι σὺ ἔχεις συνδέσει μετὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ γένος και τέχνην, οὗτος δὲ ὁ Ἀσκληπιὸς εἶνε υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐγεννήθη ὁ Ἀβδηρος, καθὼς ἐρωτῶν που ἐξ ἀπαντος μανθάνεις, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔσχε τὸ ἐπιώνυμον ἡ πόλις. Ὡστε και εἰς ἐκεῖνον θέλει γείνη χάρις ἡ θεραπεία τοῦ Δημόκριτου. Ἐπειδὴ λοιπὸν βλέπεις, ὡ Ἰπποκράτες, ὅτι εἰς ἀναισθησίαν καταρρέει, και ὁ Δῆμος και ἀνὴρ ἐπίσημος, παρακαλοῦμεν ἐλθὲ ταχέως πρὸς ἡμᾶς. Ἄλλοιμονον και τὰ ἀγαθὰ ἀκόμη, ὅταν περισσεύωσι, νόσοι γίνονται. Διότι ὁ Δημόκριτος, ὅσον ἐνεδυναμώθη φθάσας εἰς τὰ ἄκρα τῆς σοφίας, τοσοῦτον κινδυνεύει ἤδη νὰ φθαρῇ ἕνεκα ἀποπληξίας τοῦ νοῦς και παραφρονήσεως. Οἱ δὲ ἄλλοι ὅσοι τὸν κοινὸν βεβαίως νοῦν κατέχουσιν, εἶνε δὲ πολλοὶ ἐκ τῶν Ἀβδηριτῶν, οἵτινες ἔμειναν εἰς τὴν ἀμάθειαν, ἀλλ' ἤδη τοῦλάχιστον εἶνε νουνεχέστεροι νὰ κρίνωσι παραφρόνησιν σοφοῦ, οἱ ὁποῖοι πρὶν ἦσαν ἀνόητοι. Ἐλθὲ λοιπὸν μετὰ τοῦ πατρὸς Ἀσκληπιοῦ. Ἐλθὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, τῆς θυγατρὸς Ἠπιόνης. Ἐλθὲ μετὰ τῶν παιδῶν, οἵτινες ἐξεστράτευσαν ἐναντίον τῆς Τροίας. Ἐλθὲ ἤδη φέρων ἱατρειτικὰ φάρμακα τῆς νόσου. Εἶθε δὲ νὰ ἐμβλαστήσῃ ἡ γῆ και ἀντιφάρμακα τῆς παραφρονήσεως ἀνθῆ. Οὐδέποτε βεβαίως θὰ εὐφορήσωσι σχεδὸν γονιμώτερον οὔτε ἡ γῆ, οὔτε αἱ κόρυφαί τῶν ὄρεων, παρὰ ἤδη τὰ ἀφορῶντα τὴν ὑγίαν Δημόκριτου. Ἐρρωσο.

Ἰπποκράτης Ἀβδηριτῶν τῇ βουλῇ
και τῷ δήμῳ χαίρειν.

«Ὁ συμπολίτης Σας Ἀμελησαγόρας ἤλθεν εἰς Κῶ, και κατὰ τύχην ἦτο τότε κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ ἀνάληψις τῆς ράβδου, ἡ ἐτήσιος ἑορτή, ὡς γνωρίζετε, πανηγυρική και πομπὴ πολυτελής, καθ' ἣν ὑπῆρχε συνήθεια εἰς τοὺς συγγενεῖς τῶν Θεῶν νὰ ἀναβαίνωσιν εἰς κυπάρισσον. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν λόγων και ἐκ τῆς προσόψεως ἐφαίνετο ὅτι ἐδιέζετο ὁ Ἀμελησαγόρας πεισθεὶς ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο κατεπεῖγον, ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν Σας και ἐθαύμασα ὅτι δι' ἓνα μόνον ἀνθρώπων, ὡς εἰς ἀνθρώπος ὅλοι οἱ πολῖται θορυβοῦν. Και βεβαίως εὐτυχεῖς οἱ λαοί, ὅσοι γνωρίζουσι τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας ὁχυρώματα εἰς τὸν ἑαυτῶν των, και ὄχι τοὺς πύργους, οὐδὲ τὰ φρούρια, ἀλλὰ τῶν σοφῶν ἀνδρῶν τὰς σοφὰς γνώμας. Ἐγὼ δὲ πιστεύσας, ὅτι αἱ μὲν τέχναι εἶνε χάριτες τῶν θεῶν, οἱ δὲ ἀνθρώποι ὅτι εἶνε ἔργα φύσεως, και μὴ ὀργισθῆτε, ἀνδρες Ἀβδηρίται, δὲν θεωρῶ ὅτι Σεῖς, ἀλλ' ὅτι αὕτη ἡ φύσις μὲ προσκαλεῖ, ἵνα θεραπεύσω ποίημα ἑαυτῆς ὅπερ κινδυνεύει ἕνεκα νόσου νὰ καταστραφῇ. Ὡστε χάριν ὑμῶν, ἐγὼ ἤδη ὑπακούων εἰς τὴν φύσιν και εἰς τοὺς Θεοὺς ἐπειγόντως ἔρχομαι, ἵνα θεραπεύσω τὸν νοσοῦντα Δημόκριτον. Ἐὰν ὄντως και τοῦτο εἶνε νόσος, και ὅτι δὲν ἀπατάσθε, ὅπερ εὐχομαι. Και εἶθε νὰ γείνη περισσότερα ἀποδείξῃς τῆς πρὸς ὑμᾶς ἀγάπης, και μὴ ἕνεκα ὑποψίας ταραχθῆτε. Χρήματα δὲ εἰς ἐμὲ ἐρχόμενον οὔτε ἡ φύσις οὔτε Θεὸς τις δύναται νὰ μοι ὑποσχεθῶσιν, ὥστε μηδὲ σεῖς. ὡ ἀνδρες Ἀβδηρίται, βιάζεσθε, ἀλλ' ἀφήσατε ἐλευθέρως τέχνης, ἐλευθερά και τὰ ἔργα.»

Ο ΑΡΓΥΡΟΣ

Αἱ διακυμάνσεις ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἀργύρου, αἵτινες ὑπῆρξαν κύριον, θέμα συζητήσεων και συνελεύσεων ἀτελευτήτων, ἀρχαιοθεν ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον πάντων τῶν ἐθνῶν τῆς ὑφῆλιου. Και μολονότι ὑπετιμήθη και ἀνετιμήθη πολλακίς, οὐδέποτε ὁ συναγωνισμὸς τοῦ μετάλλου τούτου πρὸς τὸν χρυσὸν ὡς μέσον κυκλοφορίας ἐπαυσεν ἢ θὰ παύσῃ ποτέ. Ὁ Σολομῶν ἦτον ὁ πρῶτος, ὅστις ὑπεβίβασε τὴν ἀξίαν του, διότι ἕνεκα τῆς πληθώρας τοῦ ἀργύρου εἰς Ἱερουσαλήμ ἐνθα τόσος ἀργυρὸς εἶχεν εἰσελθῆ, ὅσοι χάλικες εἰς τὰς ὁδοὺς, δὲν ἐδέχετο πληρωμὰς ἢ μόνον εἰς χρυσόν, ἐξ ἄλλου ὅμως ὁ Ἰωσήφ ἀπέτιε τὰ χρέη του εἰς ἀργυρον. Ἡ πληθώρα

τοῦ ἀργύρου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀποδίδεται εἰς τὰ μεταλλεῖα τῆς Ἰσπανίας, ὁποῦθεν οἱ Φοίνικες μετέφερον αὐτὸν εἰς μεγάλας ποσότητας. Ὅτι ἐν Ἰσπανίᾳ ὁ ἀργυρὸς ἦτον ἀφθονος, γίνεται δῆλον και ἐκ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραμμάτων, οἵτινες ἀναφέρουσι ὅτι οἱ Ἕλληνες, ὅτε πρῶτον ἐπλευσαν εἰς Ἰσπανίαν, ἐπανήλθον ἐκεῖθεν ἔχοντες ἀγκύρας και ἄλλα ἀντικείμενα ἐξ ἀργύρου κατασκευασμένα. Κατὰ τὸν 7ον αἰῶνα π. Χ. τὰ μεταλλεῖα τῆς Ἰσπανίας ἤρχισαν νὰ ἐξατλῶνται και ἐκ νέου ὁ ἀργυρὸς ἀνέλαβεν ἐν μέρει τὴν προτέραν θέσιν του.

Τὰ πρῶτα νομίσματα ἦσαν τεμάχια χρυσοῦ ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ βάρος ἐσημειοῦτο δι' ἐπισημοῦ τινὸς σφραγίδος. Κατὰ τὸ 7ρον ἔτος π. Χ., ἐκόπησαν τὰ πρῶτα νομίσματα, ἐν δὲ τῷ Βρετανικῷ μουσεῖῳ ὑπάρχει στατήρ τῆς Βαβυλωνος ἐκ μίγματος χρυσοῦ και ἀργύρου, νόμισμα ὅπερ θεωρεῖται τὸ ἀρχαιότατον νῦν ὑπάρχον. Ὁ ἀργυρὸς ἦτο ἐπὶ καιρὸν τὸ ἐν κυκλοφορίᾳ μέταλλον ἐν Ἑλλάδι, ἀλλ' ἐπὶ τέλους οἱ ἀρχαῖοι τὸν ἀπέριψαν και παρεδέχθησαν τὸν χρυσὸν ὡς βᾶσιν. Τὰ ἀρχαῖα νομίσματα τοῦ Ἀλεξάνδρου και Φιλίππου εἶνε μέχρι σήμερον πρότυπα τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς νομισματικῆς τέχνης. Ἐν Ρώμῃ τὰ ἀρχαιότατα νομίσματα ἦσαν ἐξ ὀρειχάλκου, κατόπιν δὲ ἐξ ἀργύρου ὅτε δὲ οὗτος ἦν ἐν ἀφθονίᾳ, οἱ Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες παρέλαβον ἐκ τῆς Ἑλλάδος και Μικρασίας τὸν χρυσὸν ὡς βᾶσιν. Ἐν Ρώμῃ ὁ ἀργυρὸς ὑπέστη τὰς μεγαλειτέρας ὑποτιμήσεις πρὸ πάντων δὲ μετὰ τὰς νίκας τοῦ Καίσαρος, ἔφερον εἰς μεγάλας ποσότητας, ὅτε ὑπερετιμήθη ἀναλόγως. Κατὰ τὴν αὐτοκρατορίαν τοῦ Αὐγουστοῦ, ἡ ἀξία τοῦ ἀργύρου παραβαλλομένη πρὸς τὸν χρυσόν, ἦτον ὡς 1 πρὸς 10 εἰς βᾶρος.

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα ὁ ἀργυρὸς ὑπερετιμήθη και ἐφθασε σχεδὸν εἰς τὴν αὐτὴν ἀξίαν τοῦ χρυσοῦ. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Ριχάρδου τοῦ Α' τέσσαρα σελλήνια ἐν Ἀγγλίᾳ ἦτο ἡ τιμὴ ἐνὸς βοῦς ἢ ἀροτριῶντος ἵππου, δέκα πέντε δὲ δηλ. εἴκοσιν ἑκατοστὰ τοῦ ταλλήρου ἢ ἀξία προβάτου, κατόπιν ὅμως τῆς κατακτήσεως τοῦ Μεξικῆ και Περούβιας, ὁ ἀργυρὸς ὑπετιμήθη ἐκ νέου, ἡ δὲ ἀξία τῆς γῆς και τῶν ἡμερομισθίων ἠύξησεν. Ἡ προαγωγή, ὅμως τοῦ ἐμπορίου και τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας ἔκαμαν αἰσθητὴν τὴν ἀνάγκην ἀσφαλούς νομισματος διὰ τὰς συναλλαγὰς. Ἀργυρὸς και χρυσὸς ἐξηκολούθησαν νὰ εἶνε ὡς μέσα νομισματικῆς βᾶσεως μὲ ἀνάλογον διαφορὰν τῆς τιμῆς τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸ ἄλλο, διαφορά, ἣτις δὲν ὑπέστη μεγάλας ἀλλαγὰς, ἕως ὅτου τὰ ὄρυχέα τῶν δυτικῶν Πολιτειῶν

της 'Αμερικής και του Μεξικού κατέκλυσαν τὸν νέον Κόσμον, ὡς ἄλλοτε ἡ 'Ισπανία εἶχεν ἀφθονον ἄργυρον καὶ ὡς ἐκ τούτου κατήλθεν ἐκ νέου ἡ ἀξία αὐτοῦ εἰς τὴν σημερινὴν εὐτελῆ τιμὴν.

Ὁ ἄργυρος θὰ εἶνε πάντοτε τὸ ἐπικουρικὸν νόμισμα τοῦ χρυσοῦ, οὐδενὸς ἄλλου μετάλλου δυναμένου νὰ καθέξη τὴν θέσιν αὐτοῦ. Τὰ ὄρυχα τῆς 'Αμερικής πιθανὸν νὰ ἐξαντληθῶσιν, ὡς τὰ τῆς 'Ισπανίας καὶ τὸ λευκὸν μέταλλον τοῦ **Κεσός** τοῦ Σολομῶντος πιθανὸν ἐπαναλάβῃ τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν, ἅμα καταστῆ ἤττον ἀφθονον.

ΟΝΕΙΡΟ!

ΤΗ: Α.

Εἶδα ἓνα ὄνειρο φρικτὸ, νυχτιὰ σκοτεινιασμένη!
Μέσα στὰ μαύρα μνήματα τὸ βῆμα μόνος φέρνω.
Σὲ μνήμα φθάνω... ἐσκυψά κι' ἀπὸ τὰ βάθη πέρνω
Μὴ κεφαλὴ κατάξην κατασκουλακισμένη!

Στὰ χέρια μου τὴν ἔλαδα... μὰ ξάφνω τὴν ἀφίνω
Μὲ μὴ φωνὴ τρομακτικὴ... ἐγέμιζε ὄλοένα.
Μάγουλα, μύτη, μέτωπο καὶ χεῖρ χλωμασμένα.
Στὰ μάτια δὲ παράδοξες ἀχτίδες διακρίνω.

Καὶ τὰ σκουλίκια φύγανε, κι' ἔμεινε τὸ κεφάλι
Στὴν ἄκρη ὅπου τὸ ριζοῦ κ'εἶ παραπεταμένο.
Θέλω νὰ φύγω... αἰσθάνομαι στὴ κεφαλὴ μου ζάλη
Θέλω ἀέρα... μακρὰ, μακρὰ γιὰτι πεθαίνω!

Ὅ! τί τρομάρα! ἀκίνητα τὰ πόδια μου κ'εἶ μένου
Δὲν ἔμπορῶ νὰ κινηθῶ ἀπὸ κ'εἶ οὔτε βῆμα
Βλέπω μὲ φρίκη τ' ἀνοικτὸ μπροστὰ μου ἐκεῖ

[μνήμα

Τρομάρα μὲ κατέλαβε τὰ κόκαλά μου τρέμου.

Τὰ μάτια μου τὰ ἐκλείδα μπροστὰ μου ὅμως πάλι
βλέπω τὸ ἀπαίσιο χλωμὸ καὶ κολωδὸ κεφάλι
Νὰ φύγω... δὲν ἔμπορῶ... ἐκεῖ δὲν ἔμπορῶ νὰ
μένω...

— «Προφτάξτε με, βοήθεια, ἐφώναξα... πεθαίνω.»

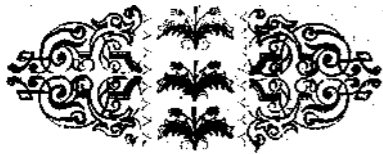
Ξάφνω ἀπ' τὸ μνήμα πύδηξε γυναῖκα ἀσπρον-

[τυμένη

Τὴ κεφαλὴ στὰ χέρια τῆς τὴ πῆρε καὶ στὰ βάθη
Τοῦ μνήματος ὡσὸν σκιά, ὡσὸν καπνὸς ἐχάθη
Καὶ μόνος ἔμεινα στὴ γῆ τὴ βουκολακευμένη!

Αὐγὴ, ἐφώναξα... ἀλλὰ πῶς ἀργὰ τὸ θάρος,
Μὲ τὴ κραυγὴ ἐξύπνησα... Ἦν ἄλλη τὴν ἡμέρα
Μαθαίνω πὸς τὴ φιλίαν μου Αὐγὴ ὁ μαύρος χάρος
Τὴ πῆρε στὰ παλάτια του τὰ μαύρα κάτω πέρα!

Κοροταρέτας Μισσηλίδης.

ΑΒΥΣΣΟΙ

Τὸ κατωτέρω ποίημα ἀπηγγέλθη κατὰ τὴν γενομένην ἐν Μυκῆναις ἐκδρομῆν τοῦ ἐν Ἀργεῖ Συλλόγου «Ἰναχος» ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ καὶ δημοφίλου ποιητοῦ κ. Μήτσου Παπασπύρου κατὰ τὴν 6 Μαΐου ε.ε.

ΣΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΩΝ ΜΥΚΗΝΩΝ

Σάπια ὁ Κόσμος κρέατα
Σάπια ἡ Γῆ κομμάτια
Σάπιος κι' ἐγὼ ποῦ τὰ θωρῶ
Μὲ σαπισμένα μάτια.

Ἐρείπια, συντρίμματα
Ὁ Κόσμος πέρα, πέρα
Ὁνειρα ποῦ φαντάσθηκα
Οἱ ἄνθρωποι μία ἡμέρα.

Ὁνειρα ποῦ σβυστίκανε
Ποῦ χάθηκαν καὶ πᾶνε
Ὁνειρα ὅπου μέσα τους
Ἐνα Θεὸ κρατᾶνε.

Μαρτύρια ποῦ δείχνουνε
Αἰώνια τὴν ἀλήθεια
Στῆς σαπισμένες γεννεές,
Στὰ σαπισμένα στήθια.

1902

Μήτσος Παπασπύρου

Η ΠΑΤΡΙΣ

Ὁ πατρίς ἀγαπημένη,
Ἄφες τώρα νὰ σ' ὑμνήσω,
Πρὶν ἀκόμη σὲ ἀφήσω.
Κ' ἡ ζωὴ μου μαρνανθῆ.

Ὡσὸν φάρων τῆς ζωῆς μου,
Εἰς τοῦ βίου τὴν μανίαν,
Ἐ τῆς ζωῆς τὴν τρικυμίαν
Ἡ ψυχὴ μου σὲ ποθεῖ...

Ὁ Πατρίς, Ἑλλάς γλυκεῖα!
Ποῖα λύρα θὰ σ' ὑμνήσῃ,
Τίς ρυθμὸς θὰ σ' εὐλογήσῃ,
Ἡ περιπαθὴς μοιπή;

Ἄν ἡ Ἑλληνίς καρδία
Ἐχῇ σίματος ρανίδα. —
Πῶς λατρεύει τὴν πατρίδα
Αὐτὴ μόνον ἄς εἰπῆ.

19 Ἀπριλίον 1901

Τ. Α. Λακαράτος

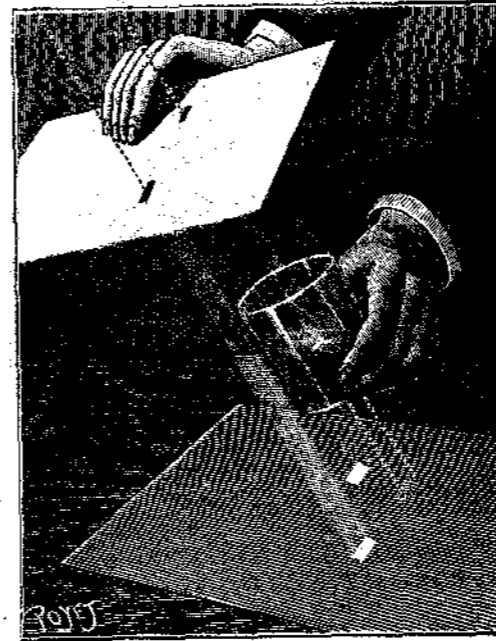

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΘΛΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ

Θέτοντες ὕδωρ ἐν κυπέλλῳ κατὰ τὸ τρίτον αὐτοῦ μέρος καὶ προσκλίνοντες αὐτὸ, ἀπολαμβάνομεν πρίσμα, δι' οὗ παρατηροῦμεν τὸ ὡραῖον φαινόμενον τῆς ἀντανάκλασεως ὡς καὶ τῆς διαθλάσεως τοῦ φωτός, διενεργούντες οὕτως:

Καλύψατε τὸ ποτήριον διὰ τεμαχίου χονδροῦ χάρτου τρυπημένου εἰς τὴν μέσην αὐτοῦ ὡς δεικνύεται ἐν τῷ σχήματι καὶ θέσατε αὐτὸ ἀπέναντι τοῦ ἡλίου, οὕτως ὥστε ὁ ἄξων αὐτοῦ νὰ κῆται παραλλήλως

ταῖς ἡλιακαῖς ἀκτίσι. Διὰ τῆς σχισμάδος τότε θ' ἀπολαύσητε μικρὰν ἡλιακὴν εἰκόνα ἐπὶ λευκοῦ χάρτου τεθημένου ἐκ τῶν προτέρων ἐπὶ τῆς τροπέλης. Ἐάν ἤδη μεταθέσητε τὸν χάρτην, ὃν κρατεῖτε διὰ τῆς χειρὸς σας, οὕτως ὥστε ἡ σχισμὰς νὰ ἀντικρίσῃ τὸ ὕψος τοῦ ποτηρίου, ἡ εἰκὼν τότε ἀφανίζεται μὲν, ἀλλὰ παρουσιάζει παρὰ τῷ κυπέλλῳ ἐγχρωμὸν τινα εἰκόνα, ἣτις οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ αὐτὸ τὸ ἡλιακὸν φάσμα, μεθ' ἑλῶν αὐτοῦ τῶν ὄρατῶν χρωματισμῶν, τούτεστι παρατηροῦμεν ἐκτροπὴν καὶ διάθλασιν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Πρὸς διάκρισιν τῶν δύο εἰκόνων κατασκευάσατε ἐπὶ τοῦ χονδροῦ χάρτου καὶ δευτέραν ὀπὴν παραπλευρῶς τῆς πρώτης καὶ θὰ ἴδητε τὴν διαφορὰν αὐτῶν. Οὕτω παρατηρηταὶ εὐκρινῶς μεταβολὴ τῆς διευθύνσεως τοῦ φωτός, ἣτις παράγεται κατὰ τὴν ἐν τῷ ὕψῳ εἰσοδὸν αὐτοῦ.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΝΕΑ ΦΥΤΑ

Helenium Hoopesii Τὸ νέηλυ τοῦτο ἐξαισιον φυτόν ἀνήκει εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν οἰκογένειαν τῶν συνθέτων. Κατάγεται ἐκ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, εἶνε ἀειθαλὲς, 75 ἐκ. ὕψους μὲ ἀπλοῦς ρι-

σχοῦ καὶ ἀνορθομένους. Τὰ ριζικά φύλλα του σχηματίζουσι κόσμυβον εἶνε λεπτὰ κατὰ τὴν βάσιν, περιωρισμένα, ὀλίγον πλατύτερα κατὰ τὴν κορυφὴν, ἣτις καταλήγει ὀξεῖα, τὰ δὲ ἄνθη του εἶνε ὡραιότατου χρυσοκίτρινου χρώματος.

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΣΚΟΡΟΥ

Τὰ μάλλινα ὑφάσματα βλάπτονται παρὰ τινῶν ζωῶν, καλουμένων σκόρων.

Πρὸς προφύλαξιν λοιπὸν ἐκ τούτων θες μεταξύ τῶν πτυχῶν τοῦ ὑφάσματος τεμάχια καφουρᾶς μετὰ πεπέρειω μαύρου, ἢ ξηρὰ φύλλα καπνοῦ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΕΡΜΟΥ ΓΑΣΤΡΟΣ

Τὸ θερμὸν ποδόλουτρον (μέχρις ἀστραγάλων ἐμβαπτομένων τῶν ποδῶν, καὶ διαρκούν ἀπὸ ἡμισείας μέχρι μιᾶς ὥρας, ὠφελεῖ εἰς τὰ κρυολογήματα, εἰς τὴν καταρροὴν, εἰς τὴν κεφαλαλίαν προσεῖτι εἰς βραχὴ μᾶκτρον ἐντὸς θερμοῦ ὕδατος καὶ στραγγισθῆ καὶ τετῆ θερμὸν ἐπὶ τοῦ στομάχου, ταχέως καταπαύει τοὺς πόνους αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦτο ὠφελοῦσι καὶ τὰ θερμὰ καταπλάσματα.

Ἰατροὶ τινες ἐν Εὐρώπῃ ἐπιθέτουσιν ἐπὶ τοῦ τραχήλου παιδίου πάσχοντος ἐκ διφθερίας, ταινίαν μαλλίνην ἐμβαβαμμένην ἐντὸς θερμοῦ ὕδατος καὶ ἐντὸς ὀλίγου πρᾶναι τὴν νόσον.

Τὸ χλιαρὸν καὶ ἐπι μᾶλλον τὸ θερμὸν ὕδωρ πινόμενον ἀφθόνως πρὸ τοῦ ὕπνου ὠφελεῖ κατὰ τοῦ θηλάχος, εὐκολύνει τὴν πέψιν, διαλύει τὴν τὴν δυσπεψίαν. Διὰ τοῦτο καὶ κύαθος ἐγγύματος τείου ἢ χαμαϊμηλοῦ ἢ γλακνίτσου πινομένου πρὸ τοῦ ὕπνου μεγάλως συντελεῖ πρὸς εὐπεψίαν καὶ καλὸν ὕπνον.

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΞΑΝΘΗΜΑΤΩΝ

Τὸ ἀπόθρασμα κρέατος (ἢ ἀφρὸς τοῦ βράζοντος κρέατος) ἐπαλειφόμενος πρὸ καὶ ἑσπέρας θεραπεύει τὰ διάφορα ἐξανθήματα.

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

ΕΥΡΕΣΙΣ ΠΡΩΣΗΟΥ ΚΑΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΟΝ

Πάντες οἱ ἄνδρες ἐξέρχονται τῆς αἰθούσης καὶ μένουσιν ἐν αὐτῇ μόναι αἱ γυναῖκες. Δέον ὅμως νὰ εἶναι τόσοι οἱ ἄνδρες, ὅσοι καὶ γυναῖκες κατὰ τὸ προκεκείμενον παίγνιον.

Τότε αἱ γυναῖκες συσκέπτονται μεταξύ τῶν καὶ ἐκλέγουσιν ἀνὰ ἓνα ἄνδρα, ὅστις ὀφείλει, εἰσερχόμενος εἰς τὴν αἴθουσαν νὰ εὕρῃ τὴν ἐκλεκτὴν του, ἄλλως τὸν ἀποδιώκουσιν αὐταὶ διὰ χειροκροτημάτων ἀναφωνούσαι, «Φωτιά! Φωτιά!»

Ἐκαστος τῶν ἀνδρῶν εἰσερχόμενος ἐναλλάξ προσφέρει τὸ μαδῆλιόν του εἰς μίαν τῶν γυναικῶν, ἣν νομίζει ἐκλεκτὴν, καὶ ἂν μὲν ἐπιτύχῃ εἰς τὴν ἐκλογὴν, κάθηται πλησίον τῆς, ἂν ὀχι, ἐξέρχεται πάλιν ἔξω, χειροκροτουσῶν τῶν γυναικῶν καὶ ἐπανερχεται εἴτα κατὰ σειράν, μεθ' ἑκαστον ἄνδρα, ἕως ὅτου εὕρῃ τὴν ἰδικὴν του.

Ἐν τέλει, ἅμα συμπληρωθῶσι τὰ ζεύγη, συγχαροῦσιν ἐν βάλς, πόλκαν, ἢ ἄλλο τι καὶ τὸ παίγνιον περατοῦται.

Ροῦς

5 ΕΠΙΦΥΛΔΙΣ 5

HENRYK SIENKIEWICZ

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΩΜΕΝ ΑΥΤΟΝ!

(Συνέχεια· ίδε προηγ. φύλλον)

Βλέπων δε, ότι η διαμονή εν τῇ σκιά τῶν Πυραμίδων δὲν ἠλευθεροῦ τὴν Ἀνταίαν ἐκ τῶν ἀποτροπαίων ὁραμάτων, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐνθα περιέβαλε τὴν σύζυγόν του διὰ προφητῶν καὶ γοήτων, οἵτινες ἐξώρκιζον τὰς ἀθνεϊκὰς, ὡς καὶ δι' ὄλου ἐκείνων τοῦ πλήθους τῶν ἀναιδῶν μάγων, οἵτινες διὰ τῶν δραστηρίων ἐνεργειῶν τῶν ἡπάτων τὴν ἀνθρωπίνην εὐπιστίαν. Ὁ Κίννας τὰ πάντα μετεχειρίζετο, διότι ἐστὲρεῖτο πρωτοβουλία.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἦλθεν ἐκ τῆς Καισαρείας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἰατρός τις διάσημος, ὁ Εβραῖος Ἰωσήφ, υἱὸς τοῦ Κούζα.

Ὁ Κίννας ἀμέσως ἔφερε καὶ τοῦτον εἰς τὴν σύζυγόν του παρ' ἐλευθερίας ἢ ἐλπίς ἀνεργισίῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ὁ Ἰωσήφ, ὅστις οὐδόλως ἐπίστευε τοῖς θεοῖς τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲ καὶ τῆς Ῥώμης, μετὰ περιφρονησεως ἀπέριψε τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι τὸ κακὸν ἀπέρρεεν ἐκ τῆς δράσεως τῆς Ἐκάτης. Μᾶλλον παρεδέχετο τὴν ἐνέργειαν τῶν δαιμόνων καὶ συνεβούλευσε νὰ ἐγκαταλείπωσι τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἐκτὸς τῶν δαιμόνων, ἡ υγεία τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἐκινδύνευεν ἐκ τῆς ἐλώδους ἀπορροίας τοῦ Δέλτα. Ἡ γυνὴ του—ἴσως διότι ἦτον Ἰουδαῖος,—ἦτο νὰ ἐλθωσιν εἰς τὴν Ἰουδαίαν, πόλιν, ἐν ἣ ἀδύνατον ἦτο δαίμονες νὰ θαμίζωσι καὶ ὅπου ὁ ἀὴρ ἦτο ζωηρὸς καὶ ὑγιής.

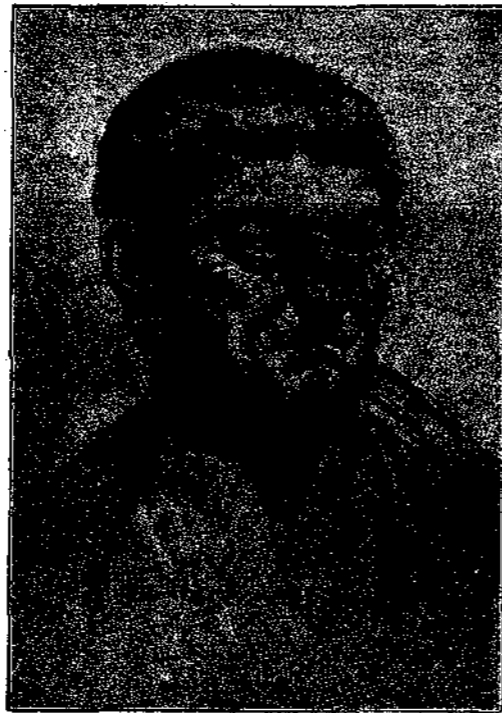
Ὁ Κίννας ἠκολούθησε τόσῳ μᾶλλον προθύμως τὴν συμβουλήν ταύτην, καθόσον οὐδὲν ἄλλο λυσιτελέστερον ἐβλεπε, καὶ ἔπειτα ἡ Ἱερουσαλήμ ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ τινὸς φίλου του, οὗτινος οἱ πρόγονοι ἦσαν πελάται τοῦ οἴκου Κίννα.

Ὅντως ὁ διοικητὴς Πόντιος ὑπεδέχθη τὸ νεαρὸν ζεύγος μὲ ἀνοικτοὺς βραχίονας καὶ ἔθετο εἰς τὴν διάθεσίν των τὴν ἐξοχικὴν αὐτοῦ οἰκίαν, ἰδρυμένην παρὰ τὰ τείχη τῆς πόλεως.

Ἄλλ' ἡ ἐλπίς τοῦ Κίννα ἐξηφανίσθη μετὰ τὴν εἰς Ἱερουσαλήμ ἀφίξίν του. Ὁμοίως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς νηὸς, ἡ μορφή τοῦ φαντάσματος παρετήρει τὴν Ἀνταίαν καὶ ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου τῆς, ἡ ἀσθενὴς ἐπερίμενε τὴν μεσημβρινήν

ῥαυρὰν μετὰ τοῦ αὐτοῦ τρόμου, ὡς καὶ ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ.

Καὶ οὕτως ἐκ νέου αἱ ἡμέραι διήρχοντο ἐν τῇ θλίψει, τῷ φόβῳ, τῇ ἀπελπισίᾳ καὶ τῇ προσδοκίᾳ τοῦ θανάτου.

ΠΟΝΤΙΟΣ Ο ΠΙΛΑΤΟΣ

Μεγάλη ἦτο ἡ θερμότης εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῆς στοᾶς ἀν καὶ ὑπῆρχε πῆγῃ καὶ σκιά, ἡ δὲ ῥαυρὰ ἦτο πρωινή. Τὸ λευκὸν μάρμαρον κατέστη φλογερὸν ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἑαρινοῦ ἡλίου.

Εὐτυχῶς, οὐ μακρὰν τῆς οἰκίας, εὐρίσκειτο γηραιά τις πιστακία, ἧς οἱ ἐκτεινόμενοι κλάδοι ἐκάλυπτον εὐρὺ διάστημα καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἐλαφρὰ πνοὴ ἀέρος διήρχετο ἐκ τοῦ ἀνοικτοῦ τούτου μέρους. Ὁ Κίννας λοιπὸν ἐτοποθέτησεν ἐκεῖ τὸ φορεῖον, πεπληρωμένον ὄλον ἐξ ὑακίνθων καὶ ἀνθῶν μηλέας, ἐφ' οὗ ἡ Ἀνταία ἦτον ἐξηπλωμένη, καὶ καθύστερον παρὰ ταύτην ἔλαβε τὴν ὡς ἀλάδαστρον λευκὴν χεῖρα τῆς νεαρᾶς γυναικὸς του, καὶ ἠρώτησεν:

— Φιλτάτη μου, εἶσαι καλά;

— Κάλιστα ἀπήντησε διὰ φωνῆς μόλις ἀντιληπτῆς.

Καὶ κατεβίβασε τὰ βλέφαρα αὐτῆς, ὡσεὶ ἐμελλε νὰ ἐλθῇ ὁ ὕπνος.

Ἐγένετο σιγὴ Μόνη ἡ ἐλαφρὰ πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἔπνεεν εἰς τοὺς κλώνους τῆς πιστακίας, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους περὶ τὸ φορεῖον ἐκινουῦντο αἱ χρυσαὶ κηλίδες τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, αἵτινες διέσχισον τὸ φύλλωμα καὶ αἱ ἀκρίδες ἐτριζον ἐπὶ τῶν φαίων βράχων.

Μετὰ τινὰ στιγμήν, ἡ ἀσθενὴς ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Γάτε, εἶπεν, εἶνε ἀληθές, ὅτι εἰς τὴν χώραν ταύτην ἀνεφάνη εἰς φιλόσοφος, ὅστις ἰατρεύει τοὺς ἀσθενεῖς.

— Ἐνταῦθα τοὺς ποιοῦτους ἀνθρώπους καλοῦσι προφήτας ἀπεκρίθη ὁ Κίννας. Ἡκουσα δὲ περὶ τοῦτου νὰ ὀμιλῶσι καὶ ἠθέλησα νὰ ἐλθῇ παρ' ἡμῖν, ἀλλ' ἐρρέθη ὅτι εἶνε μάγος τις δόλιος, καὶ ἔπειτα βλασφημῆ κατὰ τῶν ἱερῶν πραγμάτων καὶ τῶν πεποιθήσεων τῆς χώρας ταύτης. Διὰ ταῦτα ὁ διοικητὴς κατέδικασεν αὐτὸν εἰς θάνατον καὶ μάλιστα σήμερον πρέπει νὰ σταυρωθῇ.

Ἡ Ἀνταία ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν.

— Αὐτὸς ὁ χρόνος θά σε θεραπεύσῃ, εἶπεν ὁ Κίννας ἀναγινώσκων ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γυναικὸς τὸν θλίψιν.

— Ὁ χρόνος ὑπηρετεῖ τὸν θάνατον καὶ ὄχι τὴν ζωὴν, ἀπεκρίθη ἐκείνη βραδέως.

Καὶ ἐκ νέου σιωπῆ διεχύθη.

Γύρωθεν αἱ χρυσοειδεῖς κηλίδες ἐξηκολούθουν σπινθηρίζουσαι καὶ ἀποστίλβουσαι. Αἱ ἀκρίδες ἐπὶ πλέον ἐγρύλιζον ἰσχυρότερον καὶ ἐκ τῶν ρωγμῶν τῶν βράχων ἐξήρχοντο μικραὶ σαῦραι, αἵτινες ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ πεφλογισμένου λίθου. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Κίννας ἐρρίπτεν βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἀνταίας καὶ, διὰ χιλιοστὴν φοράν, τῷ ἤρχετο ἡ ἀπελπιστικὴ ἰδέα ὅτι ἅπαντα τὰ μέσα τῆς σωτηρίας ἐξηντλήθησαν, πᾶσα ἐλπίς ἦτο ματαία καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον δὲν θὰ ἀπέμενε πλέον ἢ μία σκιά ἐφήμερος, μία δρᾶξ τέφρας... Καὶ ἤδη μὲ τοὺς ὀφθαλμούς κεκλεισμένους, ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ ἀνθοστεφοῦς φορεῖου, ἐφαίνετο ὡς τεθνηκυῖα.

«Θὰ σὲ ἀκολουθήσω!» ἐμορμύρησεν ὁ Κίννας.

Ταύτην τὴν στιγμήν βηματῶν θόρυβος ἠκούσθη. Ἡ Ἀνταία ἐπὶ πλέον ὠχρίασεν, τὰ ἡμιηνεωγμένα χεῖλη τῆς ἐρρόφουν τὸν ἀέρα ἀπλήστως, τὸ δὲ στήθος τῆς ὑψοῦτο εἰς ἐκάστην πνευστιῶσαν ἀναπνοήν. Ἡ πτωχὴ μάρτυς ἐπίστευεν, ὅτι τὰ πλήθη τῶν ἀφανῶν ὄντων ἐπλησίαζον, ἀγγέλοντα τὴν ἐμφάνισιν τῆς νεκρώδους μορφῆς μὲ τοὺς ὑελώδεις ὀφθαλμούς τῆς.

Ἄλλ' ὁ Κίννας προσεπάθη νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ κρατῶν τὴν χεῖρα τῆς.

— Ἀνταία, τίποτε μὴ σὲ φοβεῖ. Τὰ βήματα ταῦτα, ἐπίσης καὶ ἐγὼ τὰ ἀκούω.

Μετὰ τινὰ στιγμήν προσέθηκεν:

— Εἶνε ὁ Πόντιος, ὅστις ἐρχεται νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ.

Πράγματι εἰς τὴν στροφὴν τῆς ἀτραποῦ ἐφάνη ὁ διοικητὴς συνοδευόμενος ὑπὸ δύο σκλάβων.

Ἦτο ἀνὴρ ἡλικίας ὠρίμου, ἔχων τὸν πώγωνα στρογγύλον, καὶ ἀτριχον, ἐξ οὗ ἐμαντεύετο ἡ προσποιητὴ μεγαλειότης ὡς καὶ ἡ πραγματικὴ τῆς ζωῆς φροντίς καὶ ἀηδία.

— Χαῖρε, Κίννα εὐγενῆ καὶ οὐ ὡθεῖα Ἀνταία—εἶπεν ὁ Πόντιος εἰσερχόμενος εἰς τὴν σκιά τῆς πιστακίας.— Ὅποια θερμὴ ἡμέρα μετὰ τόσῳ ψυχρᾶν νύκτα! Ποία εὐτυχία εἰς ὑμᾶς νὰ ἐπανανθῇ ἐκ νέου ἡ υγεία τῆς Ἀνταίας ὡς οἱ ὑακίνθοι καὶ τὰ ἀνθὴ τῆς μηλέας, τὰ στολίζοντα τὸ φορεῖον τῆς.

— Ἀντίχαιρε ἐπίσης Πόντιε. Καλῶς ἤθεσ, ἀπήντησεν ὁ Κίννας.

Ὁ διοικητὴς ἐκάθησεν ἐπὶ τεμαχίου βράχου, παρετήρησε τὴν νεαρὰν γυνήν, συνέπτυσεν ἐλαφρῶς τὰς ὀφρεῖς καὶ εἶπεν:

— Ἡ μόνωσις γεννᾷ τὴν ἀσθενεῖαν ὡς καὶ ἡ μελαγχολία, ἐνῶ εἰς τὸ μέσον τοῦ πλήθους, δὲν ὑπάρχει θεοῖς διὰ φόβον τινὰ ἄλογον.

Τούτου ἕνεκα θὰ σοὶ δώσω μίαν συμβουλήν. Ἐνταῦθα, δυστυχῶς, δὲν εἶνε οὔτε Ἀντιόχεια οὔτε Καισαρεία. Οὐδὲν ὑψίσταται παίγιον, οὐδὲν ἀμφιθέατρον, καὶ ἀν μάλιστα ἤθελον ὀργανώσῃ ἰππόδρομον τινὰ, τὴν ἐπομένην οἱ φανατικοὶ ἐρείπιον τοῦτον θὰ καθίστων. Ἐνταῦθα οὐδὲν ἀκούει τις ἢ τὴν λέξιν: «Νόμος», καὶ ὁ νόμος ἀντιπράττει ἐκεῖ τὸ πᾶν. Θὰ προὔτιμων νὰ ἐζῶν μᾶλλον ἐν τῇ Σκυθίᾳ ἢ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ...

— Τί ζητεῖς νὰ εἶπῃς, Πιλᾶτε;

— Εἶνε ἀληθές ἀπεμακρύνθη του θεῖο ματος. Αἱ φροντίδες μου εἶνε αἴτιοι τούτου. Λοιπὸν ἔλεγον ὅτι δὲν ὑπάρχει φόβος εἰς τὸ μέσον τοῦ πλήθους ἐξ οὐδεμιᾶς ἀφορμῆς. Ἀκριβῶς σήμερον δύνασθε νὰ ἐπωφεληθῆτε ἐκ τινος θεάματος. Ἐν Ἱερουσαλήμ ὀφείλει τις νὰ εὐχαριστῆται ὀλίγον, καὶ πρέπει νὰ ἀναζητήσῃτε πρὸ πάντων, ἵνα ἡ Ἀνταία εὐρεθῇ κατὰ τὴν μεσημβρινήν ῥαυρὰν, εἰς τὸ μέσον τοῦ πλήθους. Τρεῖς ἀνθρωποὶ σήμερον ὀφείλουσιν ν' ἀποθάνωσιν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Πάντοτε δὲ προτιμώτερον τοῦτο εἶνε τοῦ μηδενός. Καὶ ἔπειτα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Πάσχα καὶ οἱ μᾶλλον ξένοι σπεύδουσιν εἰς τὴν πόλιν ἐξ ὄλων τῶν σημείων τῆς χώρας. Δύνασθε λοιπὸν νὰ μελετήσῃτε ἀνέτως τὴν φυλὴν ταύτην, θὰ διατάξω δὲ νὰ σᾶς φυλάξωσι καλὴν θέσιν πλησίον τῶν σταυρῶν. Ἐλπίζω, ὅτι τὰ θύματα γενναίως θ' ἀποθάνωσιν. Ὁ εἰς τούτων—προσωπικότης παράξενος—αὐτοῖσι τοῖσι φορεῖται Ὑἱὸς Θεοῦ. Εἶνε γλυκὺς ὡς περισσότερὰ, πράγματι δὲ οὐδὲν ἐπράξεν ἄξιον τῆς θανατικῆς ποινῆς.

— Καὶ τὸν κατεδίκασας νὰ σταυρωθῇ;

(Ἐπεξεῖ συνέχεια)

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΣ Σ. ΣΤΑΥΡΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

(συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Πῶς με ἀπεμάκρυναν ἀκόμη. — Αἱ πρῶται μου περιπέτειαι. — Μία νύξ φρικώδης.

Ἐγὼ βλέπων τοὺς ληστές φοροῦντας τὰ ὅπλα των οὐδόλως ὑποπευθῆναι τι.

Ὁ Πανόπουλος τότε στρέφεται καὶ μοὶ λέγει:

— *Κύρ Σπύρο, τώρα ποὺ φοροῦμε αὐτά, ἀς πᾶμε λιγάκι πέρα πέρα, νὰ μὴ μᾶς ἰδῆ κανεὶς. Δὲν ἔφερον ἀντίρρησην καὶ ἤρχισαμιν βαδίζοντες ὡς τὰ ἐμπρός. Προσπορεύετο ὁ Τσελέπης 50 βήματα ἀνιχνεύων τὴν ὁδὸν, ἠκολουθοῦμεν δὲ ἡμεῖς, τῶν ληστῶν ἐχόντων με ἐν τῷ μέσῳ. Ἀφοῦ ἀπεμακρύνθημεν ἀρκετὰ καὶ ὁ Πανόπουλος ἠνιόησεν, ὅτι ἦτο πλέον ἀσφαλῆς, μοὶ λέγει με ὕφος ἥσυχον.*

— *Ξέρεις δὲν σὲ ἔφερα ἐδῶ νὰ σοῦ δώσω πληροφορίας διὰ τοὺς ἀγνώστους ποὺ σοῦ ἔγραφα. Σὲ ἔφερα νὰ σὲ πάρω μαζί μου 2—3 ἡμέρας, γιὰ νὰ πάρω ἀπὸ τὸν πατέρα σου 2—3 χιλ. δραχμῆς, ποὺ ἔχω ἀνάγκη, ἀφοῦ δὲν μοῦ τῆς εἶδιδες με τὸ καλὸ. Μὴ φοβηθῆς, διότι δὲν θὰ σὲ περᾶξομε καθόλου.*

Ἐντρομος ἤκουσα τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ Πανοπούλου, νομίσας κατ' ἀρχάς, ὅτι ἤθελε ν' ἀστειωθῆ μαζί μου.

— *Ἄκουσε, τῷ λέγω, αὐτὸ ποὺ λές δὲν μπορεῖ νὰ γείνη, διότι θ' ἀρνησθῶν σίτι μοι. Ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ οἰκονομήσω τὰς 3 χιλιάδας ποὺ ἔχεις ἀνάγκη, νὰ σοῦ τῆς δώσω. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ εἴλω κορτά σου.*

— *Ἄφησέ τα αὐτά, μοῦ ἀπαρτᾶ αἰφνης ὁ Πανόπουλος με ἀπότομον ὄρος. Θά γείνη ὅ,τι λέγω ἐγὼ.*

Ἐν τούτοις, ἐννοεῖται, ὅτι ἐγὼ δὲν ἤμην διατεθειμένος νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν ληστὴν καὶ διὰ τοῦτο ἤρχισα νὰ κάμω θόρυβον, φωνάζων βοήθειαν.

— *Μὴ φωνάζης, μοὶ λέγει τότε ὁ Πανόπουλος, διότι σὲ ἔφαθα. Ταυτοχρόνως δὲ με ἀρπάξει, με ρίχνει κάτω καὶ μοῦ βάζει τὸ μαχαίρι στὸ λαιμό, ἐγὼ ὁ Ρουμελιώτης μοῦ εἶδες τὸ στόμα με μανθῆλι, μοῦ ἔβγαλε τὸ καπέλλο καὶ τὸ κολλάρο μου, μοῦ ἐφόρσε μίαν κάππα καὶ τὴν κατσούλα στὸ κεφάλι.*

Εἰς τοιαύτην κατάστασιν εὐρισκόμενοι με ἔλαβον ἀπὸ τὰς δύο χεῖρας ὁ Ρουμελιώτης καὶ ὁ Πανόπουλος καὶ με ἔφερον ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, ἐνῶ ὁ Τσελέπης καὶ πάλιν προσπορεύετο.

Οὕτως ἐβαδίσαμεν ἐπ' ἀρκετὸν καὶ διήλθομεν πρὸ τοῦ σταθμοῦ τῆς Τεμένης, ὅστις ἦτο ἀνοικτὸς καὶ εἶχε φῶς. Ἐδῶ μ' ἐκακοποίησεν ὁ Πανόπουλος, ὅ,τι ἔκαμα θόρυβον, ἵνα προκαλέσω τὴν προσοχὴν τῶν ἐν τῷ σταθμῷ.

Μετὰ πορείαν τέλος μιᾶς ὥρας ἐφθάσαμεν πρὸ τῆς τοξοειδοῦς γεφύρας, μεταξύ Τεμένης καὶ Ριζομύλου, ἐνθα ὁ Πανόπουλος ἐσφύριζε συνθηματικῶς, ἀμέ-

σως δὲ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς στοᾶς τῆς γεφύρας εἰς ἀγωγιάτης μετὰ δύο ἡμιόνων, ὅστις προσεπάθει νὰ κρύπῃ ἀπ' ἐμοῦ τὸ πρόσωπόν του, ἵνα μὴ τὸν ἀναγνώρισω, ὅπερ καὶ ἐπέτυχεν.

Εἰς τὴν γεφυρὰν ταύτην ἐσταματήσαμεν ὀλίγον. Οἱ λησταὶ εἶχον εἰς ἓν ταξάριον δύο φρατζόλες, ἄρτον, τυρὸν, κρασί καὶ κονιάκ, μοὶ προσέφερον δὲ νὰ φάγω χωρὶς αὐτοὶ νὰ τὰ θίξωσιν. Ἀφοῦ δὲ μοὶ ἔδωσαν τὸ στῆμα, ἐγὼ ἠρνήθην νὰ φάγω τίποτε, διότι ἤμην εἰς ἐλκεϊνὴν κατάστασιν. Ἐξήτησα μόνον τὴν φιάλην τοῦ κονιάκ καὶ ἐρόφησα τὸ ἥμισυ ταύτης.

Ἡ ἐξακολούθησις τῆς ὁδοιορίας. — Ὁ Πανόπουλος ἔδωκ.

Μετ' ἀνάπαυσιν ὀλίγων λεπτῶν εἰς τὸ ρεῦμα, τὸ παραπλευρῶς τῆς γεφύρας ἠτοιμάσθημεν ὅπως ἐξακολουθήσωμεν τὴν ὁδοιορίαν ἡμῶν. Ἐπὶ τοῦ ἐνός τῶν ἡμιόνων ἵππευσα ἐγὼ, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ὁ Πανόπουλος.

Ἐπροχωροῦμεν δὲ κατὰ τὴν ἐξῆς σειράν. Προσπορεύετο περὶ τὰ 50 βήματα ὁ Τσελέπης πεζός, ἠκολούθουν ἐγὼ με τὸν Ρουμελιώτην, ὅστις ἐκράτει τὸν ἡμιόνον μου ἐκ τοῦ χαλινοῦ, ὅπισθεν δὲ καὶ εἰς ἐγγυτάτην ἀπόστασιν ἤρχετο ὁ Πανόπουλος ἐπιπικας καὶ αὐτὸς καὶ τελευταίος, εἰς ἀπόστασιν πενήκοντα βημάτων, ἤρχετο ὁ ἀγωγιάτης, προφυλασσόμενος διαρκῶς ἀπ' ἐμοῦ.

Οὕτω προχωροῦντες, διήλθομεν διὰ μέσου τῶν σταφιδαμπέλων καὶ ἤλθομεν εἰς τὰ Νικολεῖκα, ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Βαρβάρας. Ἐκεῖθεν ἠκολουθήσαμεν τὴν ὁδὸν μὲσφ Δραπάνου-Μαμουσιᾶς.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς πορείας ἡμῶν οὐδένα συνητήσαμεν, ὅπερ ἄλλως δὲν εἶνε παράδοξον, ἀφοῦ ἡ ὁδὸς ἡ ἀγούσα διὰ τῆς Μαμουσιᾶς εἰς Καλάβρυτα δὲν ἔχει τὴν κίνησιν, ἣν εἶχεν ἄλλοτε πρὸ τῆς κατασκευῆς τοῦ ὁδοντωτοῦ σιδηροδρόμου Διακορτοῦ-Καλαβρύτων.

Καθ' ὅλην ἐπίσης τὴν διάρκειαν τῆς πορείας μας ταύτης ὁ λησταρχὸς Πανόπουλος ἐτραγῶδει με ἰσχυρὰν φωνήν, κλέφτικα τραγούδια, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Ρουμελιώτου. Ἐκ προθέσεως δὲ ὁ λησταρχὸς ἐπροτίμα νὰ τραγῶδῃ διὰ τῆς ὄντως καλῆς φωνῆς του τὰ συγκινητικώτερα κλέφτικα ᾠσματα, ἵνα με συγκινήῃ περισσότερο.

Ὅπου μάλιστα τὰ κλέφτικα τραγούδια ἀναφέρουσι ὄνομά τι, ἀντικαθίστα αὐτὸ διὰ τοῦ ἰδικοῦ μου.

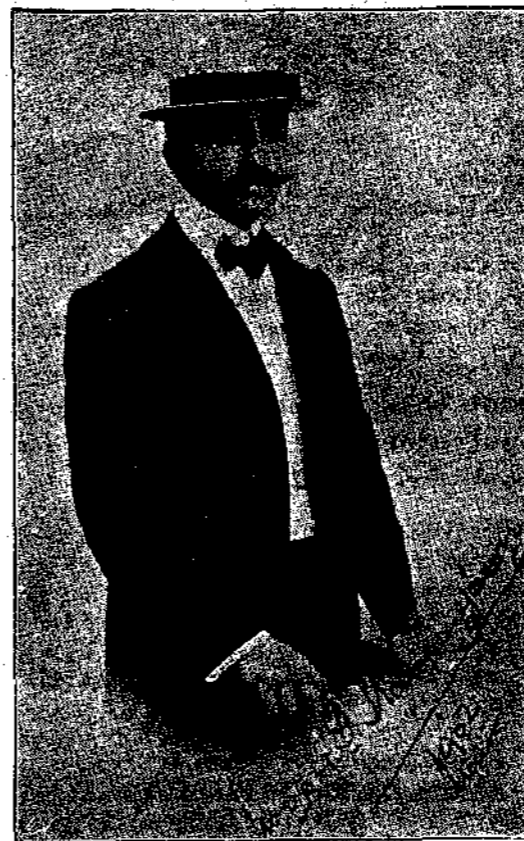
Οὕτω πολλάκις ἐτραγῶδῆσε τὸ περιπαθὲς τραγούδι:

«Τοῦ Κίτσου ἡ μάνα κάθεται στὴν ἀκρὴ στὸ ποτάμι ἀπὸ τὸ νὰ λέγῃ τοῦ Κίτσου, ἔλεγε τοῦ Σπύρου.»

Δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὴν συγκίνησιν, ὑφ' ἧς κατειχόμην.

Δις μάλιστα παρεκάλεσα τὸν λησταρχὸν νὰ παύσῃ τὸ ᾄσμα του, ἀλλ' αὐτὸς ἐξηκολούθησε με μεγαλειότεραν περιπάθειαν, χωρὶς νὰ μοὶ δώσῃ ἀπάντησιν.

Τοιουτοτρόπως εἰς τὰς τῶσας μου συγκινήσεις, εἰς τὸν φόβον ὑφ' οὗ κατειχόμην περὶ τῆς τύχης μου, εἰς τὴν ἀνησυχίαν περὶ τῆς ἀγωνίας, εἰς ἣν θὰ εὐρεθῶσιν οἱ οἰκετοὶ μου, ὅταν θὰ ἐμάνθανον τὴν ἐξαφάνισίν μου, εἰς τὸν κάματον κατόπιν τόσοσιν κο-

ΣΠ. ΣΤΑΥΡΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

πιαστικῆς πορείας, προσετίθετο καὶ νέον μαρτύριον. Καὶ ἠύχουμην εἰς τὸν Θεὸν νὰ τελειώσῃ πλέον ἡ πορεία αὐτὴ καὶ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ τέρμα, εἰς τὸ λημέριον τῶν ληστῶν.

Καὶ αἱ εὐχαὶ μου εἰσηκούσθησαν ἐπὶ τέλους. Τὴν πρώτην πρὸς τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν διήλθομεν τὸ χωρίον τῆς Μαμουσιᾶς, χωρὶς οὐδεὶς νὰ μᾶς ἀντιληφθῇ.

Εἰς ἀπόστασιν 10 λεπτῶν πέραν τῆς Μαμουσιᾶς ἀφιππεύσαμεν, ὁ δὲ ἀγωγιάτης μετὰ τῶν ἡμιόνων ἐγένετο ἀφαντος. Ἡμεῖς τότε ἐβαδίσαμεν ὀλίγον ἀκόμη περὶ καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ μικρὸν πλησίον τῆς Μαμουσιᾶς δάσος, ὅπου καὶ ἠτοιμάσθημεν αὐστηρῶς νὰ διαμείνωμεν.

Ὁ Πανόπουλος ἔβγαλε καὶ πάλιν τὰ τρόφιμα καὶ μοὶ προσέφερε νὰ φάγω, χωρὶς καὶ πάλιν νὰ θίξωσιν τι οἱ λησταὶ, οἱ ὅποιοι ἐφύλαττον τὰ τρόφιμα δι' ἐμέ, μῆπως ἀργότερον ζητήσω ταῦτα. Ἐξήτησα ὅμως παρὰ τοῦ Πανοπούλου τὸ κονιάκ, ἐπιόν δὲ ἐξ αὐτοῦ καὶ πάλιν ἀρκετὴν ποσότητα, ἵνα ζαλισθῶ καὶ κατορθώσω νὰ κοιμηθῶ.

Ἠρώτησα ἐπίσης τὸν Πανόπουλον, ἂν δύναμαι νὰ καπνίσω, ἀλλ' αὐτὸς δὲν μοὶ ἐπέτρεψε τοῦτο, φοβούμενος μῆπως ἴδωσιν τὴν πυρὰν τοῦ σιγάρου μακρόθεν καὶ ὑποπτευθοῦν ὅτι διέμενον ἄνθρωποι εἰς τὸ δάσος.

Ἡ ἀγωνία τοῦ αἰχμαλώτου.

Μετ' ὀλίγον ἐπέσαμεν νὰ κοιμηθῶμεν στρώσαντες

αὐτὰς τὰς κάπας. Ὁ Πανόπουλος δὲν ἔκλεισε μάτι καθ' ὅλην τὴν νύκτα, παρατηρῶν διαρκῶς ὅλα τὰ περίεξα.

Μάτην ὅμως καὶ ἐγὼ ἐπεκαλούμην τὸν ὕπνον. Μάτην προσεπάθουν ν' ἀποφύγω τὰς σκέψεις, αἱ ὁποῖαι ἀλλεπάλληλοι ἤρχοντο εἰς τὸν νουν μου. Ἐβλεπον πρὸ ἐμοῦ παρελαύνοντα τὰ φίλτατα πρόσωπα τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας μου. Ἀνελογιζόμεν τότε τὴν ἀγωνίαν, εἰς ἣν θὰ εὐρεθῶσιν, ὅταν ἐννοήσωσι τὴν ἐξαφάνισίν μου καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐδαρθῶμαι ἐπὶ πλέον.

Ἐπὶ τέλος μετὰ πολὺν ὥρον ἀγωνίας, ἡ κόπωση καὶ ἡ ζάλη ἐκ τοῦ κονιάκ ὑπερίσχυον καὶ ὁ οὖδος τοῦ Μορφέως ἔκλεισε τὰ βλέφαρά μου.

Ἀλλὰ τὰ φάσματα, ἅτινα ἔβλεπον ἐν τῇ ἐγρηγόρσει, διεδέχθησαν ἤδη ἀπαίσια ὄνειρα. Δεινὸς ἐφιάλτης με ἐμάστιξε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου μου. Καὶ ὅτε μὲν ἔβλεπον ἐμαυτὸν φονεούμενον ὑπὸ τῶν ληστῶν, ὅτε δὲ τοὺς γονεῖς μου καλοῦντάς με ἀπέλπιδας, καὶ σπασμὸς νευρικὸς ἀντιτίνασε συνεχῶς τὸ σῶμά μου τὸ κατὰ κτενονημένον.

Ἡ ταραχὴ μου δὲ αὐτὴ δὲν διεφυγε τὸ ὄμμα τοῦ λησταρχοῦ, ὅστις ἔταν ἐξύπνησα τὴν πρώτην, μοὶ ἔλεγε:

— *Ἀσχημὸν ὕπνο ἔκαρες, κύρ Σπύρο. Κάτι κακὸν ὄνειρο, ὅλο πεταγῶσόν σου ὕπνο σου. Παραμιλοῦσε μάλιστα, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω τί ἔλεγε. Μάλιστα ἀπὸ τὴν ἄνησιν χρία πέταξες καὶ τὴν κάπα, ἀλλὰ σὲ σκέπαζε ἐγὼ μὴν κρυώσης καὶ ἀρρωστήσης. Δὲν κάνεις καλά νὰ στενοχωρησῶν ἐσσι, Σπύρο, ἀφοῦ δὲν ἔχεις τίποτε.*

Ὁ ὕπνος λοιπὸν αὐτὸς ὁ ταραχώδης, διήρκεσε μόνον τρεῖς ὥρας, ἀπὸ τῆς τρίτης μέχρι τῆς ἑκτῆς πρωϊνῆς ὥρας, ὅτε καὶ ἐξύπνησα ἐν καλλιτέρα σχετικῶς καταστάσει. Ἐμετρήσαμε δὲ τὴν κατέχουσαν τὴν ψυχὴν μου βαρυνθίαν ὁ δροσερὸς ἀῆρ ὡς καὶ ἡ φύσις ἡ πρὸ ἐμοῦ ἀπλουμένη, διότι ἔκειτο εἰς ὠραίαν τοποθεσίαν τὸ λημέριον τῶν ληστῶν. Κάτωθεν ἡμῶν, εἰς ἀπόστασιν ὥρας ἡπλοῦτο ἡ πεδιάς τῶν χωρίων τοῦ Αἰγίου, κατάφυτος ἐκ τῶν σταφιδαμπέλων καὶ τῶν ἀμπελώων.

Ἐφαίνετο ἐπίσης ἡ ὁδὸς ἡ ἀγούσα εἰς Μαμουσιάν, ἐκατέρωθεν δὲ ταύτης ἤνθουν αἱ κατέρυθροι δάφναι καὶ ἔθαλον σειραὶ μύρτων.

Ἐπὲρθεν ἡμῶν πάλιν ὑψούντο τὰ ἀπότομα ὄρη τῆς Κερκινῆς, διεγράφετο δὲ ἐπ' αὐτῶν ἡ παλαιὰ ὁδὸς ἡ ἀγούσα διὰ τῆς Ζαχλωροῦς εἰς Καλάβρυτα.

Τὸ μικρὸν δάσος εἰς ὃ εἶχομεν καταλύσει ἦτο τὸ καταφύγιον πλείστον πτηνῶν, ἰδίᾳ ἀηδῶνων, τὰ ὁποῖα ἐφαλλον γλυκύτατα τὸ πρῶτον αὐτῶν ἄσμα, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἐχρῦσεν ἤδη τα περίεξα βουνά.

Καὶ ὁ καθαρὸς αὐτὸς ἀῆρ τοῦ βουνοῦ καὶ τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων καὶ τῶν δένδρων, καὶ τὸ κέλευσμα τῶν πτηνῶν εἰσῆρχοντο βαθεῶς εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ ἀπετέλουν μίαν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πληροῦν αὐτὴν ἄλγος.

Ἄρα, ὡς εἶπον, ἐξύπνησα περὶ τὴν μεσημβρίαν τοῦ Σαββάτου, ἔρριψα περὶ ἐμὲ ἑταστικὸν βλέμμα, ἵνα ἴδω ἀκριβῶς ποῦ εὐρίσκομαι.

Παρατήρησα λοιπὸν, ὅτι ἡ ὑπόθεσίς μου, ὅτι ἤμην ἀπέναντι τοῦ Σουδάργου, ἐγγὺς τῆς σιδηροδρομικῆς

γραμμής Διακοπτοῦ—Καλαβρύτων ἦτον ἀκριβής. Ἐρριφα τότε τὰ βλέμματα μου εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ Σπηλαίου καὶ ἀμέσως ἠννόησα, ὅτι οἱ λησταὶ εἶχον ἀπὸ καιροῦ προετοιμάσει τὸ σπήλαιον αὐτὸ ὡς κρυφύγετόν των.

Διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦτο ἐστρωμένον δι' ἐλατῶν, εἶχε περιφραχθῆ εἰς τὴν εἰσοδόν, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται αὐτή. Οἱ λησταὶ εἶχον ἐπίσης συλλέξει ὀλίγον ὕδωρ τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο ἐκ τοῦ σπηλαίου καὶ εἶχον στρέψει τὸν ροῦν αὐτοῦ καὶ καλύψει αὐτό, μήπως τυχὸν κινηθῶς τις ἔλθῃ πρὸς τὸ μέρος μας.

Τὸ σπήλαιον, ὡς ἠδυνήθητι νὰ ὑπολογίσω, εἶχε πλάτος 5—6 μέτρων καὶ ὕψος ἑνὸς μέτρου. Εἰς τὸ μέσον δὲ εἶχε στηθῆ καὶ πάσσαλος, χρησιμεύων διὰ τὴν ἀνάρτησιν τῶν τροφίμων κτλ.

Σημειωτέον δέ, ὅτι οἱ λησταὶ τὴν εἰσοδὸν τοῦ σπηλαίου ἐφραζον καὶ δι' ἐλατῶν, ἀνανεουμένων καθ' ἐκάστην, ἵνα μὴ ξηραίνωνται τζῦτα καὶ δίδωσιν ὑπόνοιαν.

Ὁ Πανόπουλος ἄμα μὲ εἶδεν ἐξυπνήσαντα, μὲ ἐπλησίασε καὶ μοὶ εἶπε τὰ ἑξῆς :

— *Ἄκουσε, Σπύρο, νὰ σοῦ εἰπῶ. Δὲν πρέπει νὰ φοβῶσαι. Δὲν θὰ σὲ πειράξουμε ἔχε ὅμως τὸν ροῦν σου, ἂν ἰδῆς κατ' ἄνω μὴ κάμης πὼς φωνάζεις, διότι τότε ἀμέσως θὰ σὲ σφάζουμε. Αὐτὸ ποῦ σοῦ συνίδῃ ἦτο πεπρωμένον, θὰ σοῦ εἰπῶ δὲ αὐριοῦ μερικὰ πράγματα, διὰ νὰ ἰδῆς ὅτι αὐτὸ θὰ σὲ ὠφελήσῃ, διότι θὰ σοῦ γείνῃ μάθημα.*

Ἐγὼ δὲν ἔδωσα οὐδεμίαν ἀπάντησιν εἰς τὴν περιέργω αὐτὴν λογικὴν τοῦ ληστάρου.

— *Κύτταξε, μοὶ προσθέτει οὗτος μετ' ὀλίγον ἐγειρόμενος, ὅ,τι θελήσῃς νὰ μᾶς τὸ ζητᾶς ἐλεύθερα ἀπὸ αὐριοῦ θὰ ἔχωμεν ὅ,τι θέλομεν.*

Ὁ Πανόπουλος κατασκοπεύει τὰ πέριξ. — Τὸ φαγντόν μας.

Ὁ Πανόπουλος μετὰ ταῦτα λαβὼν τὸ τηλεσκόπιον ἐξῆλθε καὶ παρατήρησεν ἐπισταμένως ὅλα τὰ πέριξ, ἀφοῦ δὲ εἶδεν, ὅτι οὐδὲν ὑποπτικὸν σημεῖον παρουσιαζέτο οὐδαμοῦ, ἐπανῆλθεν ἡσυχος καὶ ἐκάθησεν ἐντὸς τοῦ σπηλαίου.

Παρατήρησα δὲ καὶ κατὰ τὸς ἄλλας ἡμέρας τῆς αἰχμαλωσίας μου, ὅτι ὁ ληστάρχος ἐξήρχετο τοῦ σπηλαίου πάντοτε κατὰ τὴν αὐτὴν ὄραν, ἦτοι τὴν 12 τῆς μεσημβρίας μέχρι τῆς 1ας μ. μ. ὅτε οὔτε διαβάται διήρχοντο.

Ἄμα εἶδον τὸν Πανόπουλον ἐξεληθόντα τοῦ σπηλαίου, ἐζήτησα νὰ ἐπιτρέψουν καὶ εἰς ἐμὲ νὰ ἐξεέλθω, ἀλλ' ὁ ληστάρχος μοὶ τὸ ἀπηγόρευσε, φοβούμενος μήπως μὲ ἴδῃ τις καὶ ὑποπτευθῆ. Ἐν τούτοις πολλάκις μοὶ ἐπέτρπε τὴν ἐξοδόν, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὰς ἄνω ὥρας 10—2.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ φαγντοῦ, ὁ ληστάρχος ἐπανῆλθεν, ὡς εἶπον, ἡσυχος καὶ ἐκάθησεν ἐντὸς τοῦ σπηλαίου, ἀφοῦ ἔβλεπε τὸν Ρουμेलιώτην καὶ ἐφύλαττε παραοῦλι καὶ ἀφοῦ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ὀδηγίαν, ἵνα εὐθὺς ὡς ἴδῃ που ὑποπτικὸν τι σημεῖον, μᾶς εἰδοποιήσῃ.

Στραφεὶς εἶτα πρὸς ἐμὲ, μοὶ λέγει :

— *Ἐλα τώρα, Σπύρο, νὰ φάμε. Καὶ σήμερον*

θὰ ἔχη φαγομοῦρι, ἀπὸ αὐριοῦ ὅμως θὰ ἔχωμεν ἀπ' ὅλα.

Ἐλαβον ὀλίγον ἄρτον καὶ τυρίον καὶ ἔφαγον, ἔπιον δὲ καὶ ὀλίγον οἶνον, ἵνα τονώσω τὸ ἐξητλημένον σῶμα μου.

Ἀφοῦ ἐφάγομεν τὸ λιτόν τοῦτο γεῦμα μας, ἐγὼ ἐξηπλώθην πάλιν.

Ὁ Πανόπουλος τότε ἐκάθησε καὶ ἔγραφεν, ἀφοῦ δὲ ἐπεράτωσε τὴν ἐπιστολὴν ἔπεσε καὶ αὐτὸς νὰ κοιμηθῆ, ἀφήσας ὡς κακοῦλι τὸν Τσελέπη.

Ὁ Πανόπουλος τὸν μὲν Τσελέπην ἐκάλει πάντοτε *κουμπάρον*, μὴ θέλων νὰ φανερώσῃ τὸ ὄνομά του, τὸν δὲ Ρουμελιώτην *γέρο*.

Ὅπου ὁ αἰχμαλωτὸς ἀκούει τὴν ἀμαξοστοιχίαν. — Ἡ περιγραφή τῶν ληστῶν. — Ὁ Πανόπουλος.

Περὶ τὴν τετάρτην μ. μ. ὄραν μὲ ἐξύπνησε συριγμὸς ἀμαξοστοιχίας ἠννόησα δὲ, ὅτι ἦτο τὸ διερχόμενον διὰ τὰ Καλαβρυτὰ τραῖνον. Ἐκ τοῦ συριγματος τῆς ἀμαξοστοιχίας ἐξύπνησε καὶ ὁ Πανόπουλος, ἐπρόβλεψε δὲ τὴν κεφαλὴν τοῦ καὶ εἶδεν ἔξω, ἀφοῦ δὲ οὐδὲν ἤκουσεν, ἐξηπλώθη καὶ πάλιν ἡσυχος.

Ἄς δώσω ἤδη ἐνταῦθα τὴν περιγραφὴν τῶν χαρακτηριστικῶν τῶν τριῶν ληστῶν.

Ὁ ληστάρχος Κωνσταντῖνος Πανόπουλος εἶνε μᾶλλον κοντοῦ ἀναστήματος καὶ εὐτραφῆς, ἔχει ἀφήσει γένεια, ὡς ἐπίσης μικρὰν κόμη, τὴν ὁποῖαν κερφαίνει μὲ δύο *φουκαδέλλες* εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὅποια ἐκρησμοποιεῖ, ὅταν μετεβάλλετο εἰς Μοναχόν. Τὰ χαρακτηριστικὰ του εἶνε κανονικά, ἐὼν δὲ ἦτον ὀλίγον ὑψηλότερος καὶ ἰσχυρότερος, θὰ ἠδύνατο τις νὰ τὸν ὀνομάσῃ ὠραῖον.

Ὁ Πανόπουλος ἐφόρει ἐνδυμασίαν δριλινην Ρετσίνα, μὲ πανταλόνιον στενὸν εἰς τὸ κάτω μέρος, ἵνα μὴ τοῦ ἐμποδίσῃ τὸ βᾶδισμα, *τσαρουχία* δὲ καὶ *σκοῦφρον* εἰς τὴν κεφαλὴν. Ἐφερε δὲ πλήρη ὄπλισμόν, ὡς τὸν περιέγραψα ἀνωτέρω.

Ὁ Ρουμελιώτης.

Τύπος ληστοῦ, ὁ ἀχώριστος σύντροφος τοῦ Πανοπούλου ἦτον ὁ Ρουμελιώτης. Ἡλικίας 50—55 ἐτῶν, ἀλλὰ κράσεως ἰσχυροτάτης, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, εὐθυτενῆς μὲ τὸν φαρὸν τοῦ μύστακα. Ἐφερε δὲ *δριλινην καμιζόλαρ* ἀνοιγομένην ὡς φουστανέλλαν ἀπὸ τὴν μέσην καὶ κάτω. Ὀπλισμὸν εἶχε τέλειον, ὡς ἔγραψα ἀνωτέρω.

Ὡμίλει δὲ πάντοτε μὲ τὴν ρουμελιώτικην προφοράν του καὶ μὲ τὸ ὄρε.

Ὡς ἠδυνήθητι δὲ νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῶν μὲ αὐτοῦ ὀμιλιῶν μου, τὸ ληστορικὸν ἐπίγραμμα μετήρχετο ἀπὸ καιροῦ. Ὁφείλω δὲ νὰ προσθέσω, ὅτι ὁ ληστής οὗτος ἦτο καὶ ὁ μᾶλλον περιποιούμενος ἐμὲ, ἐνῶ ὁ Πανόπουλος πολλάκις μοὶ ἐφέρετο ἀποτόμως.

(ἔπεται συνέχεια)

Ὁ Ιερόσυλος

Νίκος, τελειόφοιτος τῆς Φιλολογίας, νέος εὐγενῆς, χαρῆς καὶ ἱπποτικῆς. ὅπως τοῦλάχιστον ἐφαίνετο, καὶ ἡ Μαρίκα, ἀριστοῦχος διδασκάλισσα, εὐμορφη ἀριετία, κλοκαγάθος καὶ συμπαθητικὴ ἀπετέλουσαν τὸ ροδιῶν σύμπλεγμα δύο ἐρωτευμένων ψυχῶν, ἐστεμμένων μὲ τὰ κρίνα τῆς ἀγνότητος καὶ ἀθωότητος.

Ὁ ἔρωσ των ὁ εἰλικρινῆς καὶ ἀθολος, ὡς περιστέρα, ἐπέτα εἰς τὰ οὐράνια ὕψη καὶ ὑψολογεῖτο ὑπὸ τῶν ἀγγέλων.

ὑπὸ τὸ συμπαθὲς τῆς Σελήνης φέγγος καὶ τὸ γλυκὺ ἄρωμα τῶν φύλλων, ὑπὸ τὸν ἥμερον καὶ ἀπαλὸν θροῦν τῶν πυκνῶν τῆς θαλλερῆς δεινδροστοιχίας φυλλωμάτων ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν ἐσπερινὴν ὀρόσον, οἱ εὐτυχεῖς αὐτοὶ ἐρασταὶ ἀπελάμβανον τῆς ἀρρήτου ἐκείνης ἀγγελικῆς εὐδαιμονίας τῆς προαγγελούσης εὐελπί, γλυκὺ, ἀπολαυστικὸν μέλλον.

Καὶ ὑπὸ τὴν ἀναλάμπουσαν ἐλπίδα τοῦ ὄνειρῶδους τούτου μέλλοντος, καθηγήσαν τὸν ἔρωτά των διὰ τοῦ γάμου.

Ἐνυμφεύθησαν.

Τὸ θάλλος τῆς πατρικῆς στοργῆς θερμαίνων τὰς ἐνωθεῖσας διὰ τῶν ἱερῶν δεσμῶν καρδίας, ἐλάμπρυνε τὰς πρώτας εὐτυχεῖς ἡμέρας. Οἱ γονεῖς τῆς Μαρίκας δεχθέντες μετὰ χαρᾶς ἀνεκφράστου ὑπὸ τὴν γαληνιαίαν στέγην των τὸν ἐρωτευθέντα Νίκον ἐγκαταλαίφθεντα, ὡς ἔλεγε, ὑπὸ τοῦ εἰς Σάμον διαμένοντος πατρὸς του, διελάλουν διὰ τῶν γλυκυτέρων λέξεων τὴν εὐτυχίαν τῆς θυγατρὸς των.

Πόσον ὅμως πολὺ ἀπέχει ἀφ' ἡμῶν ἡ εὐτυχία τὴν στιγμὴν καθ' ἣν νομίζομεν, ὅτι εἶναι πολὺ πλησίον μας.

Καὶ ἰδοῦ, μὴν παρέρχεται ἀπὸ τοῦ γάμου καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Νίκου ζωγραφίζεται ἡ ἀκηδία καὶ ὁ κόρος ἐκεῖνος, ὃν αἰσθάνεται τις ὅταν γευθῆ ἀρκούντως τοῦ γλυκυτέρου καρποῦ.

Ἐνοοῦσι οἱ γονεῖς τὴν ἀηδίαν αὐτὴν τοῦ Νίκου, προαισθάνονται δυσάρεστον τέλος, ἀλλὰ τὸ πρὸς τὴν κόρην των φίλτραν τοὺς δεσμεύει, τοὺς παραλύει τὴν γλώσσαν καὶ σιγῶσιν.

Πλὴν φεῦ ! ἡ προαισθήσις αὐτὴ ἐπέπρωτο νὰ

ἐπαληθεύσῃ σκληρότατα.

Οἱ γονεῖς τοῦ Νίκου, μαθόντες παρὰ συμφορῆς τοῦ εἰς Σάμον τὸν γάμον αὐτοῦ ἐξηγριώθησαν καὶ ἐξεμάνθησαν κατὰ τοῦ αὐθαδούς αὐτοῦ υἱοῦ. Καὶ ἐφ' οἱ ἀστυχεῖς τῆς Μαρίκας γονεῖς ἐτήκοντο ὑπὸ τῆς ἀμφιβολίας διὰ τὸ μέλλον τῆς θυγατρὸς τῶν, μία αἰφνιδία ἐπίσκεψις ἐπέπεσε κατ' αὐτῶν ὡς βροντῶδης κεραυνός.

Εἰς ἄλλος ἀτυχῆς πατήρ, ὁ κύρ-Κώστας, θρηνῶν πρὸ πολλοῦ τὴν δυστυχίαν δύο μικρῶν ἐγγόνων καὶ τῆς θυγατρὸς του, ἦν εἶχε νυμφευθῆ ὁ Νίκος, μανθάνει εἰς Σάμον παρὰ τοῦ ἐξαγριωμένου πατρὸς τοῦ Νίκου τὸν γάμον του καὶ ὀδυρόμενος διὰ τὸ ἀποτρέπαιον αὐτὸ κακούρημα σπεύδει εἰς Ἀθήνας, εὐρίσκει τὴν κατεικίαν τοῦ Νίκου καὶ εἰσέρχεται τρέμων εἰς αὐτήν.

Οἱ γονεῖς τῆς Μαρίκας ἐκάθητο μετ' αὐτῆς εἰς τὴν τράπεζαν, ὅτε ἐνεφανίσθη εἰς τὴν κατώφλιον ὁ κύρ-Κώστας. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του εἶχον φρικωδῶς ἀλλοιωθῆ, ἐπὶ δὲ τῶν τεθλιμμένων ὀφθαλμῶν ἔλαμπον δύο πρόσφατα δάκρυα.

— *Ἐδῶ καθῆται ὁ Νίκος Σ ! ! ! λέγει μετὰ φωνῆς τρεμούσης.*

— *Μάλιστα κύριε ! . . . Τί θέλετε ἀπάντησεν ὁ πατήρ, εἶνε ὁ γαμβρός μου. . .*

— *Ὁ γαμβρός σου ! ! . . . Εἶνε λοιπὸν ἀληθές ! . . . Ἄ ! κακούργε . . . δολοφόνε.*

Ἠγέρθησαν ὅλοι ἐντρομοὶ, ἡ Μαρίκα ἐξέβαλε διαπεραστικὴν κραυγὴν καὶ θὰ ἐπίπτε χαμαὶ ἂν δὲν τὴν ἐκράτει ἡ μήτηρ τῆς.

Ὁ κύρ-Γιώργος ὁ πατήρ τῆς Μαρίκας ἔλαβεν αὐτὸν ἰδιαιτέρως εἰς ἄλλο δωμάτιον καὶ διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς καὶ πνιγνῆς :

— *Τί τρέχει, εἰπέ μου γρήγορα, τῷ λέγει.*

Κλαίων ὁ κύρ-Κώστας διηγεῖται τὴν δυστυχίαν τῆς θυγατρὸς του, ἦν νυμφευθεῖς ὁ ἱερόσυλος Νίκος ἀφῆκεν ἔρημον εἰς Σάμον μετὰ δύο τέκνων τῆς ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῶν ἐξετάσεων.

Ὁ κύρ-Γιώργος μετὰ φρίκης ἀκούσας τὰς ἀνηκούστους ταύτας ἀτιμίας τοῦ ἱεροσύλου ἔτρεμεν ὅλος.

Καὶ δι' οἰκογενειακοῦ συμβουλίου ἀποφασίζε-ται ἡ ἐκδίωξις του.

Τὸ ἑσπέρας μὲ τὴν πρόσφατον λύπην εἰς τὰ τεθλιμμένα πρόσωπα ἐκάθητο οἱ γονεῖς τῆς Μαρίκας εἰς τὴν τράπεζαν. Σιωπὴ μελαγχολικὴ ἐπεκράτει· τὸ ἐκκρεμὲς ἀντήχει ἥμερον μὲ τὸν μονότονον καὶ ἔρρυθμον ἦχον του. Αἰφνὴς ἰσχυροὶ βηματισμοὶ ἀντηχοῦσιν εἰς τὴν σιωπὴν ἐκείνην εἰς τὰς ἔξω βαθμίδας καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων ἐλαμψαν ἀγρίως. Ὁ κύρ-Κώστας ἀνεσκήρτησεν. Ἄλλοτε οἱ βηματισμοὶ ἐκείνοι ἐφαίδρυναν τὸ πρόσωπον τῆς Μαρίκας, τὴν ὅμως ὠμαίαν πρὸς ὄψεις, ὅτινες ἠπέλουν νὰ δῆξωσιν αὐτήν.

Καὶ εἰσέρχεται ὁ ἱερόσυλος. Ἄλλὰ φεῦ !

ΔΥΟ ΙΔΡΥΜΑΤΑ ΕΝ ΣΥΡΩ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ ΠΡΕΣΑΝΗ

Ἐσχάτως επισκεφθεὶς τὴν ὡραίαν Ἐρμούπολιν τῆς Σύρου παρεσβέθη καὶ εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐκπαιδευτηρίου τῶν Δισκοινίδων Πρεσάνη, αἰτινες θαυμασίως καὶ μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας διεξήγαγον αὐτάς.

Ἀφοῦ εἰς τὴν ἐκλεκτὴν κοινωσίαν τῆς Ἐρμούπολεως ἐπέδειξαν αἱ ἀξιόλογοι διευθύντριαί τοὺς κόπους καὶ τὰς ἀπείρους φροντίδας, ἃς κατέβαλον χάριν τῶν τέκνων αὐτῆς ἤτοι ἀγῶνας στεφθέντας ὑπὸ ἐπιτυχίας πρωτοφανοῦς, διότι οἱ μικρότατοι ἐκεῖνοι παῖδες ἐπέδειξαν ἐκτάκτους γνῶσεις γραμματικῆς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς, ἐν τῇ τῶν ἐξετάσεων παρουσίασαν καὶ θέαμα ἐξοχόν, ἐπισφραγίσαν τὴν ὡραίαν ἑορτὴν τῶν ἐξετάσεων. Καὶ ἰδοὺ αἰφνιδίως καὶ παρ' ἐλπίδα εἶδον τοὺς εὐφροῦς ἐκείνους παῖδας καὶ τὰς παιδίσκας, ἀγίνοντας κατὰ μέρος τὴν γραμματικὴν καὶ διὰ μιᾶς λαμβάνοντας τὴν σοβαρότητα τῶν μ. γάλων ἀφοῦ δὲ μᾶς παρουσιάσθησαν ὡς μικροσκοπικοὶ κύριοι καὶ κυρίαί, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς Φιλαρμονικῆς καὶ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἀρίστου χοροδιδασκάλου ἤρξαντο ἐκτελοῦντες μετὰ μεγίστης σχετικῆς ἐπιτυχίας τοὺς δυσκολω-ρωπαίκοὺς χοροὺς.

Τὸ θέαμα ἦτον ὄντως ἐξοχόν καὶ ἡ ἐντύπωσις μεγίστη, ἦν αἱ νεκραὶ διευθύντριαί τοῦ πλήρους δημοτικοῦ σχολείου Δις Πρεσάνη, ἐπροξένησαν τοῖς παρευρεθεῖσι.

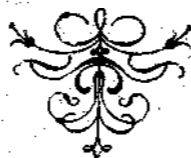
*

Ἐν ἄλλο ἐπίσης ἴδρυμα ἀθροῦδως καὶ ἡσύχως ἐργαζόμενον ἐκπληροῖ σπουδαίως τὸν προορισμὸν του. Ἐννοοῦμεν τὸ Ὀρφανοτροφεῖον, ὅπερ ἀνέλαβεν ἐσχάτως ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἡ κυρία Κλειῶ Βούρη. Τὸ κατάστημα τοῦτο πρὸ δύο ἐτῶν ἦτοι πρὶν ἀναλάβει τὴν διοίκησιν του ἡ νέα αὐτοῦ Διευθύντρια ὡς ὁμολογεῖται εὐρίσκειτο εἰς χειριστὴν κατὰστασιν. Νῦν δὲ κατέστη ἄξιον τοῦ ὕψους προορισμοῦ του καὶ ἐν τῶν πρώτων ἰδρυμάτων τῆς Ἐρμούπολεως.

Καθαριότης, τάξις, εὐλοσμία, εὐπειθεια καὶ πρὸ πάντων πρόοδος μεγίστη κυριαρχοῦσιν εἰς τὸ κατάστημα, ἡ δ' ἐκτελούμενη ἐργασία ἐν αὐτῷ εὐρίσκειται εἰς κατὰστασιν θαυμασίαν, καθόσον ἀπασαί αἱ οἰκιακαὶ καὶ οἰκονομικαὶ ἀσχολήσεις διδάσκονται πληρέστατα καὶ σὺν τούτοις ἡ Κοπτικῆ-Ραπτικῆ, ἐξ ὧν τὰ μέγιστα ὠφελεῖται τὸ κατάστημα. Τοὺς δὲ πέρους τοὺς ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν ἐργατριῶν προερχομένους διαθέτει οὕτως ὥστε οἱ ἡμίσεις διατίθενται πρὸς συντήρησιν τοῦ καταστήματος καὶ τὸ ἕτερον ἡμισὺ μένει ὡς βοηθῆμα τῶν ὄρφανῶν.

Ὁμολογουμένως δεόν νὰ συγχαρῶμεν μίαν τοιαύτην Διευθύντριαν.

Α. Π.

Κακοῦργε! Δολοφόνε! . . . ἀκούεται ἡ ἐξηγριωμένη του κυρ Κώστα φωνή, ἐξω ἀπὸ ἐξῶ!

Καὶ τὸν ἀνατινάσσει μεθ' ὀρμῆς καὶ κακῆν κακῶς ἐξω τῆς ἀτιμαθείσης τοσοῦτον ἀπροδοκῆτως οἰκίας.

Ἦννόησε τὰ πάντα ὁ ἄθλιος Νίκος καὶ χωρὶς νὰ κάμῃ οὐδεμίαν ἀντίστασιν, τρέπεται εἰς φυγὴν.

**

Ἐκτοτε οὐδέποτε ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ Ἱεροσώλου αὐτοῦ. Κανεὶς ποτὲ ἤκουσε τι περὶ αὐτοῦ καὶ ὅταν καμμίαν φορὰν ἠρώτων τὸν κύρ Γιώργη εἰ φίλοι του τί ἐγένειεν ὁ γαμβρὸς του, αὐτὸς ἀπήντα στενάζων.

— Ἐγένειεν ἄφαντος καὶ ἐῶ καὶ ἐστὶ Σάμο καθὼς μοῦ γράφει ἀπὸ κεῖ ἡ ἄλλη γυναῖκα του. Ποῖος ξέρει ποῦ πῆγε πάλι ν' ἀρχίσῃ τὰ ἄτιμα κοκουρηγμένατά του.

Ὀντως ὁ Νίκος εἶχε γίνῃ ἄφαντος.

**

Τὸν ἔχασαν, ἐν ᾧ δύο ἀπορφανθεῖσαι οἰκογένειαι, δύο δυστυχεῖς γυναῖκες ἐδικάθησαν ὑπὸ τῆς σκληρᾶς μοίρας νὰ εἶνε αἰωνίως δυστυχεῖς, νὰ ὑφίστανται ἐλεεινῶς τὸν καθημερινὸν μαρτυρὸν καὶ νὰ προετοιμάζωσι φεῦ! ὅποιον πικρὸν καὶ ἄχαρι μέλλον εἰς τὰ δυστυχῆ ὄρφανά των.

Α. Ἀναγνωστέπουλος

Σ ΤΟΝ ΤΑΦΟ

Τοῦ πολυκλαύστου φίλου μου Γεωργ. Γ. Καραβία.

Τώρα, ποῦ χύνουν εὐωδιαὶς
Τ' ἀνθὲς ἐπὶ τῆ γῆ ἐπάνω,
Κι' ἀνθίζουσι ἡ ἀμυγδαλιαῖς,
Σοῦ φέρνω ρόδα καὶ μυρτιαῖς
Τὸν τάφο σου νὰ βάνω.

Φίλε, ἐς τὸν τάφο τὸ σκληρὸ
Τε' ἀγάπης φέρνω φόρο:
Ἐς τὸ χῶμα ἐπάνω τὸ ψυχρὸ
Χύνω ἓνα δάκρυ μου πικρὸ,
Τὸ τελευταῖο δῶρο . . .

Χρόνοι θὰ φύγουνε πολλοί
Πολλὰς φοραῖς θὰ βγάλῃ
Χλόη ὁ τάφος σου ἀπαλή.
Πλὴν θεὸς νὰ ἐλθῇ ὥρα καλὴ
Ν' ἀνταμωθοῦμε πάλι.

Τ. Α. Ασκιαρῆτος

Ἡ μετεμφιεσις.
Ὅπου ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ ἄνδρες μεταβαλλόμενοι εἰς γυναῖκας ἀποτυχάνουσιν, ἐνῶ αὐταὶ καὶ ὡς ἄνδρες κάμνουσιν ὡραιότατα τὸ μέρος των. Εἶναι πάντοτε ἀγγελοὶ!

Ὁ ὑποδηματο-διορθωτής.
— Βρε Κίτσο, δὲν θὰ μ' ἀφήσης νὰ δουλέψω; πῶς θὰ βγάλω τὸ ψωμί μας; τί θέλεις; θὰ σὲ δείρω.
— Τι-κου τὸς-που εἰς-ἀφέν-τη νά-δου λεύ-ης γιά-τα ζω-α.

Ἐλάτωσις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.
Ὁ ἄνθρωπος κυριαρχῶν ἐπὶ τῶν ζῶων, ἐξολοθρεῖει ὅλον ἐν ταῦτα. Ἡ φύσις ὅμως θέλουσα νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἰσορροπίαν μετὰ τῶν ζῶων καὶ ἀνθρώπων, ὥπλισε ταῦτα με τοιοῦτον θάρρος καὶ γενναϊότητα, ὥστε, ἤρξαντο ἤδη τὰ ζωα νὰ φονεύωσι τὸν ἄνθρωπον.
Ἴδὲ μικροβιολογίαν.

Ὁμοίτης γένους.
Οἱ βατραχοὶ κατὰ τοῦτο ὁμοιάζουσι τὰς γυναῖκας, ὅτι ἀμφότεροι, λεπτεπίδερμοι ὄντες, προσπαθοῦσι νὰ κρύπτονται ὑπὸ λεπτοφυῆ ἐπιφάνειαν, τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ἀλεξήλιον, δι' ὅπερ εὐκόλως ἀλλοσκονται.
Ἄλλὰ δυστυχῶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ ὕδατος!

Ὁ ὑπουργὸς κ. Δ. ἀποφασίζει νὰ κάμῃ δῶρον εἰς τὸν ὑπηρέτην του ἑορτάζοντα καὶ τῷ λέγει:
— Τί θέλεις νὰ σοῦ δωρῶ διὰ τὴν ἑορτὴν σου; Εἰπέ μοὶ το ἐλευθέρως.
— Εἰξεύρω, κ' ἐγώ, κύριε ὑπουργέ ντρέπομαι; Ὅ, τι θέλετε, ἀποφασίσατε σεῖς!
— Αἴ! τότε σοὶ δίδω ἐν ἔτος διὰ νὰ σκεφθῆς, τῷ ἀπαντᾷ ὁ γενναῖος ὑπουργὸς καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν ἐργασίαν του

Μεταξὺ δύο ἀγνώστων.
Ἡ γεροντοκόρη. Αἴ κύριε, μοῦ ἐσώσατε τὴν ζωὴν καὶ θὰ σὰς εὐγνωμονῶ διὰ βίου.
Ὁ κύριος. Κυρία μου, μὴ πειράζεσθε διὰ τὸ τίποτε, δὲν ἀείζει τὸν κόπον.

Ὁ μικρὸς Ἀγχιόλαος παρουσιάζει εἰς τὸν πατέρα του τὸ τετράδιόν του κατεσπιλωμένον ἐκ μελάνης.
— Τί εἶνε αὐτὰ; Τῷ λέγει ὁ πατὴρ του μετὰ θυμοῦ. Ποῖος σοῦ ἐλέρωσε οὕτω τὸ τετράδιον;
Ὁ δὲ θέλων νὰ δικαιολογηθῇ:
— Νὰ σὰς εἰπω ἀμέσως, πάτερ, τῷ λέγει.
Νὰ! αὐτὸς ὁ ἀράπης τὸν ὅποιον ἔχομεν εἰς τὸ σχολεῖον. Ἄνοιξεν ἡ μύτη του καὶ μοῦ ἐλέρωσε, τὸ τετράδιον.

Ἐκλογεὺς τις ἐπέτιμα ἐσχάτως ἐν Ἀθήναις τὸν βουλευτὴν τῆς ἐπαρχίας του, διότι οὐδέποτε τὸν ἤκουον ὁμιλοῦντα ἐν τῇ Βουλῇ καὶ οὐδέποτε ἀνοίγοντα τὸ στόμα του ἐν αὐτῇ.
— Πῶς; τῷ λέγει, οὗτος ἀκριβῶς χθὲς ὄλην τὴν νύκτα ἐνῶ σὺ ἦσο εἰς τὸ θεωρεῖον ἐγώ, σὲ ἐβλεπον καὶ ἐχασμῶμην.

Εν τω κακούργοι κείνῳ
 — Κιτηγορούμενε, λέγει πρὸς τὸν δικαζόμενον ὁ πρόεδρος, ἐξήγησον εἰς τοὺς ἐνόρκους, τίνι τρόπῳ κατώρθωσας νὰ μεταφέρῃς τὸ χρηματοκιβώτιον εἰς τόσην μακρὰν ἀπόστασιν.
 — Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, κύριε πρόεδρε, τῷ ἀπαντᾶ ὁ κατηγορούμενος, διότι ὅσω καὶ ἂν θέλωσιν οὐδέποτε θὰ κατορθώσωσιν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νὰ μὲ ἀπομιμηθῶσι.

Ἰατρός τις συνεβούλευε τὸν ἀσθενῆ του ἵνα μεταβῆ εἰς μεσημβρινὴν τινα χώραν, ὅπου τὸ κλίμα εἶνε θερμότερον.
 — Ἐδῶ ἔχετε λάθος, ἰατρέ μου, τῷ ἀπαντᾶ ἀμέσως ὁ πελάτης, διότι ἀκριβῶς ἔφερα ἐν θερμότερον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, τὸ ὅποιον σημεῖοί τὴν ἰδίαν θερμοκρασίαν μὲ τοὺς Παρίσιους.

ΤΟΠΙΚΑ

Μεταξὺ δύο ὑπουργῶν.
 — Δὲν μοῦ εἶπατε, κύριε συνάδελφε, τίνα γνώμην ἔχετε περὶ τῆς κυβερνήσεώς μας ; Θὰ διατηρηθῶμεν ἐπὶ πολὺ ;
 — Ἐγώ, φίλε μου, πάντοτε εἶμαι τῆς ἰδέας, τῷ ἀπαντᾶ ὁ προσφιλὴς συνάδελφος, ὅτι θὰ διατηρηθῶμεν ἐπ' ἀπειρον, καθόσον ἐγγενήσαμεν τόσα ζητήματα ἐπίπλοκα, ὥστε διὰ νὰ τὰ λύσωμεν ἀπαιτῆται χρόνος πολὺς.
 — Ἀκριβῶς τῆς αὐτῆς ἰδέας εἶμαι καὶ ἐγώ, διότι ἔχομεν πρωτότυπον κυβερνήτην, ὅστις εἰσέτι δὲν ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς λύσεως οὐδενὸς εἰσέτι ζητήματος.

Λέγεται, ὅτι εἰς τῶν ὑπουργῶν παρετήρη ἐσχάτως πρὸς τινα συνάδελφόν του ὅτι, ἡ παρούσα κυβερνήσις μόνον χρῆσιν παρασῆμων δὲν ἐποίησατο ἐτι.
 — Ἄγνοεῖς, φαίνεται, φίλε μου, τῷ ἀπαντᾶ ὁ συνάδελφός του, ὅτι τὰ παράσημα δίδονται, ὅπταν ἐξοφλοῦνται οἱ λῆμοί, ἐκ τῆς ἡ παρούσα κυβερνήσις δὲν ἐννοεῖ μὲ οὐδένα νὰ ἐξοφλήσῃ ἐτι τὸν λῆμόν τῆς.

Ὁ βουλευτὴς κ. Κ. ὁδηγῶν ἐσχάτως ἐκλογέα του πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Βουλῆς καὶ δεικνύων αὐτῷ δύο παρακείμενα δωμάτια, τῷ λέγει :
 — Ἔδῳ φίλε μου, εἶνε τὰ δωμάτιον τῆς Συμπολιτεύσεως καὶ ἐδῶ τὸ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως.
 — Δηλαδὴ καθὼς κάμνομεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας, τῷ ἀπαντᾶ ὁ ἀφ' ἑλῆς ἐπαρχιώτης, ὅπου βάζομεν τὸ ἀνδρέγγυον καὶ κοιμάται εἰς δύο δωμάτια χωριστά.

Ἐπαρχιώτης τις ἐλθὼν ἐσχάτως εἰς γάμον κοινωनीαν, ἦλθεν εἰς τὸς Ἀθήνας ὅπως διέλθῃ ἡμέρας τινὰς τοῦ θέρους, ὅτε καθ' ὅδον συναντᾶται μετὰ τοῦ φίλου του κ. Ρ.
 — Καὶ πῶς ἐδῶ, φίλτατε τὸν ἐρωτᾷ οὗτος ;
 — Ἐντυφούην, ἀγαπητέ μου, καὶ ἦλθον νὰ διέλθω ἐνταῦθα τὴν Σελήνην τοῦ Μέλιτος.
 — Ὠραῖά, κάλλιστα, ἔκαμες τῷ ἀπαντᾶ ὁ φίλος του Ἀθηναῖος. Καὶ ἡ σύζυγός σου ποῦ εἶνε ; Τὴν ἀφήκεις εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ;
 — Ἄ ! ἔχι, φίλε μου, τὴν ἀφήκα εἰς τὴν ἐπαρχίαν, διὰ νὰ μὴ ὑποφέρῃ ἀπὸ τὴν ζέστην.

Ὁ κ. Ν. ἐκθιάζει τὰ προσόντα τῆς νεαρᾶς συζύγου του, ξανθῆς καὶ λεπτοφυοῦς γυναικός, ἐπιλέγων ὅτι κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην ταχέως θὰ χάσῃ ταῦτα, διότι δανείναι μελαγχροινῆ.
 — Μὴ λυπηθῆσαι διὰ τοῦτο, ἀπαντᾶ ὁ φίλος του. Εἶνε τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα ὅπερ διαρθούται, καθόσον αἱ ξανθαὶ πολὺ εὐκόλως βάρονται μελαγχροινῆ.

— Ὅσους ἀνδρας ἐγνώρισα. Ἐλεγεν ἡ κ. Μ. πρὸς τὴν φίλην Κλεονίχην, τοὺς ἔλαμα νὰ μεταλάβουν γνώμην
 — Ναί, τὸ παρετήρησα καὶ ἐγώ τοῦτο, ἀγαπητή μου, ἐπιλέγει ἡ κ. Ν. καθόσον ἐνῶ πάντες ὁμίλουν πρότερον εὐνοϊκῶς περὶ σοῦ, ἤδη οὐλοῦσι πολὺ δυσμενῶς.

ΜΕΓΙΣΤΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΦΕΞΗ

Βιβλιοπωλεῖον—Τυπογραφεῖον—Βιβλιοδετεῖον
 ΑΘΗΝΗΣ· ΟΔΟΣ ΑΙΟΔΟΥ
 ΔΕΞΙΚΑ Ἑλληνογαλλικόν, Ἑλληνοαγγλικόν, Ὀμηρικόν, Λατινοελληνικόν, Γαλλοελληνικόν, Ἰταλοελληνικόν, Ἑλληνοϊταλικόν, Γερμανοελληνικόν, κ.τ.λ.
 ΔΙΑΛΟΓΟΙ Ἑλληνογαλλικοί, Ἑλληνοϊταλικοί, Ἑλληνοαγγλικοί, κ.τ.λ.
 ΗΧΩ τῶν Παρισίων, τοῦ Λονδίνου.
 Ἡ Γερμανικὴ ἄνευ διδασκάλου.
 ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ Τὰ ἐκλεκτότερα καὶ ἰωφελιμότερα.
 ΙΣΤΟΡΙΚΑ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ κ.τ.λ.
 Ζητήσατε τὸν τιμοκατάλογον

ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΣΟΧΑ
 Ἐάν κατὰ τὴν ἐφετηνὴν θεατρικὴν περιόδον εἶδομεν εὐρυτέρους καλλιτεχνικοὺς ὀρίζοντας ἐν οἷς ἀνέλαμψαν ἔκπαρτοι ἀστέρες τῆς τέχνης, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸν θίασον τὸν ἐν τῷ θεάτρῳ Τσόχα ἐργαζόμενον. Καὶ ἤτο καιρὸς ἡ πρωτεύουσα νὰ ἀποκτήσῃ τὴν Αἰκατερίνην Βερώνη, ἤτο καιρὸς ἡ ἀτμόσφαιρά μας νὰ καθαρῶσθῃ ἐκ τῶν ἀνηθίκων ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλιῶν τινῶν θεάτρων, διὰ τῆς διδασχῆς τῶν τοῦ Ἀλεξ. Δουμά, ἤτο καιρὸς νὰ εἰδῶμεν τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐξῶτων δραμάτων τοῦ πλουσιωτάτου δραματολόγου τοῦ θεάτρου τούτου.
 Καὶ παρὰ τὸ ἔξογον τάλαντον τῆς Αἰκατερίνης Βερώνη τῆς γνωστοτάτης Ἑλληνίδος καλλιτέχνιδος ἐξ ἴσου βαδίζει ὁ σύζυγος αὐτῆς κ. Γεννάδης. Ἐκ τῆς

ΣΠΑΡΤΗ ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΒΡΑΒΥΘΕΝ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Πλουσιωτάτη καὶ πολυποικίλος συλλογὴ τῶν καλύτερων λεπτοφυῶν ἑλληνικῶν μεταξωτῶν ὑφασμάτων ἑλων τῶν εἰδῶν καὶ τῶν ὠραιότερων χρωμάτων.
 Ἀλεξιλία ἐπίσης μεταξωτὰ ἐγγύρια στερεώτατα καὶ ἡγγωμημένα.
 Τὸ κατάστημα δέχεται καὶ παραγγελίας παντὸς ὕφασματος καὶ ἀλεξιλίου. Πᾶσα σύστασις περιττῆ, σκηνῆς γοητεῖαι, συναρπάζει παρασούρει τὸ ἀκροατήριον ἄνευ ὑπερβολῶν, χειρονομιῶν καὶ φωνῶν καὶ κατὰ τοῦτο εἶνε ἔξοχος, θαυμαστός.
 Καὶ τὸ συμπλήρωμα τῆς λαμπροτάτης ταύτης δωάδος ὁ κ. Βερώνης ὁ κ. Σταματόπουλος καὶ οἱ λοιποὶ ἀποτελοῦν τὸν θίασον τοῦτον ὅστις ἐχρειάζεται διὰ μίαν πρωτεύουσαν.
 ΘΕΑΤΡΟΝ ΒΑΡΙΕΤΕ
 Πάντοτε ἀκούραστος, πάντοτε φαιδρόνων τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν ὁ κ. Εὐάγ. Παντόπουλος, οὐτινος, ἐννοήσας τὴν μεγάλην πρὸς αὐτὸν ἀγάπην καὶ θαυμασμόν, δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀποχωρισθῇ, ἐφέτος διδάσκει τέρπων τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ σκηνῆς τοῦ θεάτρου Βαριετέ.
 Ἰδοὺ ἡ μόνη ἐφετηνὴ ἀλλαγὴ. Κατὰ τὰ ἄλλα ὁ αὐτός, ὁ αἰώνιος Παντόπουλος. Ἡ Ἑλληνικὴ πλέον κωμωδία κρέμαται ἀπὸ τούτου, ἀπὸ τὸν θίασόν του, ἐν ᾧ εὐρίσκονται προσέτι οἱ ἔξοχοι κωμωδοὶ κυρία Χέλμη μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς. Τὸ ἀπαίδι τοῦ Κασκαρίκα τὸ «Οἰκοτροφεῖον Σχέλλερ» «Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος» καὶ πλήθος ἄλλων μέχρι τοῦδε ἐδιδάχθησαν, ὁ δὲ κ. Παντόπουλος μανιωδῶς ἀναζητεῖ τὰ νεώτερα ἔργα καὶ προσπαθεῖ ἀετιῶς καὶ εἰς μυρίας ὑποβαλλόμενος θυσίας νὰ ἀναδείξῃ τὴν Ἑλληνικὴν κωμωδίαν.
 Εὔγε του.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ
ΥΠΟ
ΧΑΡΙΛΑΟΥ Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ
(συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Περὶ μεταθέσεως

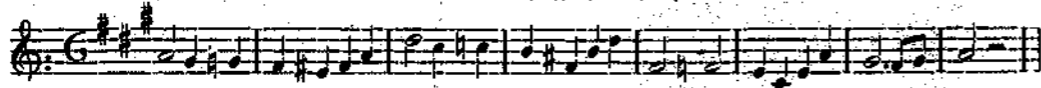
Ἡ ὕψωσις ἢ ἡ χαμῆλωσις τῶν διαστημάτων

Μελωδία πρὸς μετάθεσιν

Ἡ μελωδία αὕτη μεταφέρεται ἐκ τοῦ τόνου do εἰς τὸν la, ἐπομένως κατὰ πρότερον θὰ ὀπλι-
σωμεν τὸ κλειδίον μὲ τρεῖς διέσεις, ἔπειτα ἕκαστον πρωτότυπον φθογγόσημον θὰ τὸ μεταθέσω-
μεν κατὰ τρία ἐλάσσονος γένους πρὸς τὰ κάτω.

Ἡ ἐκ μεταθέσεως προηγουμένη μελωδία.

Ἄλλὰ νὰ μεταφέρωμεν ἐκ πρώτης ὄψεως τε-
μάχιόν τι εἰς ἕτερον τόνον εἶνε ἔργον δυσκόλον.
Πρέπει νὰ γνωρίζωμεν μέσον τι, δι' οὗ ταχύτε-
ρον νὰ ἐκτελεῖται αὕτη ἡ ἐργασία.

Τὸ εὐκολώτερον μέσον εἶνε νὰ συνειθῶσμεν
διὰ τῆς διανοίας νὰ μεταφέρωμεν τὰ τεμάχια
ὡς πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τρία
τινά.

1ον). Ν' ἀντικαθιστῶμεν νοσεῶ; τὸ γεγραμ-
μένον κλειδίον διὰ τινος ἄλλου κλειδίου, οὕτως
οἱ φθόγγοι νὰ λαμβάνωσιν ἄνευ τῆς ἀλλαγῆς
τῶν θέσεών των τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐλαμ-
βανον καὶ διὰ τῆς μεταθέσεως.

2ον). Νὰ ὑποθέτωμεν εἰς τὸ νοητὸν κλειδίον
τὸν ὀπλισμὸν, τὸν δηλοῦντα τὸν τόνον τῆς με-
ταθέσεως.

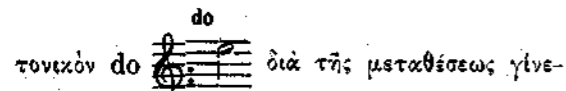
3ον). Νὰ γνωρίζωμεν, διὰ προόδου, ποιούς
μετασχηματισμοὺς φέρουσιν αἱ τυχαῖαι ἀλλοιώ-
σεις ἐπὶ τοῦ νοητοῦ ὀπλισμοῦ τοῦ κλειδίου.

Ἐρχόμεθα εἰς μερικάς τινὰς ἐξηγήσεις ἐπὶ
τῶν τριῶν τούτων προτάσεων, δίδοντες τοὺς
ἀναγκαιότερους κανόνας.

1ον). Ὑπονόσεις ἐτέρου κλειδίου

Κατὰ πρότερον ὀφείλομεν νὰ ἀλλάζωμεν τὰ
ὀνόματα τῶν φθογγόσημων, χωρὶς νὰ μεταβά-
λωμεν τὴν θέσιν αὐτῶν.

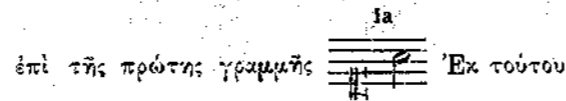
Οὕτως εἰς τὸ προηγούμενον παραδειγμα τὸ

τονικὸν do διὰ τῆς μεταθέσεως γίνε-
ται la. Δυνατὸν ὅμως χωρὶς ν' ἀλλάζωμεν τὴν
θέσιν αὐτοῦ νὰ δώσωμεν τὸ αὐτὸ ὄνομα, μετα-
χειριζόμενοι ὅμως ἀντὶ τοῦ κλειδίου sol, τὸ do

ἢ τῶν φθογγόσημων τεμαχίου τινὸς ὀνομάζεται
μετάθεσις. Ἄλλως, ἡ μεταφορά ἐξ ἑνὸς τόνου εἰς
ἕτερον. Σκοπὸς τῆς μεταθέσεως εἶνε ἡ ὕψωσις ἢ
ἡ χαμῆλωσις τῶν φθόγγων ὡς πρὸς τὴν φωνὴν
τοῦ ἀοιδοῦ. Μεταθέτομεν δὲ εἴτε ἀντιγράφον-
τες μόνον τὸ τεμάχιον ἢ ἀπλῶς ἀναγινώσκοντες
αὐτό.

Ἡ ἐπομένη μελωδία μετατίθεται κατὰ τρία
διαστήματα ἐλάσσονος γένους χαμηλότερον.

ἐπὶ τῆς πρώτης γραμμῆς. Ἐκ τούτου
ἐξάγεται, ὅτι ὁποιοδήποτε καὶ ἂν εἶνε τὸ πρὸς
μετάθεσιν διάστημα, ὑπάρχει πάντοτε κλειδίον
τι ἐκπληροῦν τὴν ἀπαιτουμένην ἐργασίαν, διότι
ὡς εἶδομεν εἰς τὸ σύστημα τῶν κλειδίων, φθογ-
γόσημόν τι κατέχον ὁποιαδήποτε θέσιν ἐπὶ τοῦ
πενταγράμμου (portée), λαμβάνει διαδοχικῶς
ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν φθογγόσημων.

Σημειοῦμεν, ὅτι τὰ διάφορα κλειδιά μόνον
ὅτι μᾶς εἰδούσι τὰ βουλόμενα ὀνόματα τῶν φθογ-
γόσημων, δὲν μᾶς διδούσιν ὅμως τὸ ἀληθές δια-
πασῶν των. Ἄς ὑποθέσωμεν, ὅτι θέλομεν νὰ με-
ταφέρωμεν τόνον τινὰ χαμηλὸν γεγραμμένον εἰς
τὸ κλειδίον τοῦ sol.

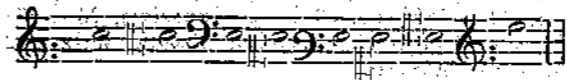
Θὰ ἀντικαταστήσωμεν τὸ γεγραμμένον κλει-
δίον sol διὰ τοῦ do ἐπὶ τῆς τετάρτης γραμ-
μῆς, ἀναγινώσκοντες ὅμως αὐτὸ μίαν ὀκτάβαν
ὑψηλότερον ἢ ὅτι δεικνύει τὸ πραγματικὸν δια-
πασῶν του.

Διὰ νὰ γνωρίζωμεν, διὰ προσδιορισμένην τιὰ
μετάθεσιν, διὰ ποίου κλειδίου θ' ἀντικαταστή-
σωμεν τὸ γεγραμμένον κλειδίον, ἀρκεῖ μόνον νὰ
παρατηρήσωμεν εἰς ποῖον κλειδίον τὸ δεδομένον
τονικὸν λαμβάνει τὸ ὄνομα τοῦ νέου τονικοῦ.
Διὰ τοῦ τοιοῦτου τρόπου εὐκόλως εὐρίσκωμεν
τὸ ἀντιστοιχοῦν κλειδίον. Ἐν τούτοις παρέχο-
μεν πινάκα τινὰ δεικνύοντα τὰ ἀντιστοιχοῦντα
κλειδιά πρὸς εὐκόλον μετάθεσιν τῶν διαφόρων
διαστημάτων.

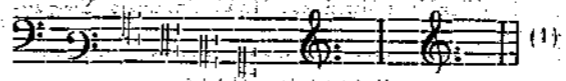
Σημ. Ὁ κάτωθεν πίναξ μᾶς δεικνύει τὰ διά-
φορα ἀντιστοιχοῦντα κλειδιά, πρὸς εὑρεσιν τῆς
ζητουμένης μεταθέσεως. Διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν
αὐτόν, ἀρκεῖ νὰ ζητήσωμεν τὴν γραμμὴν τὴν
δεικνύουσαν τὴν μετάθεσιν καὶ τὸ γεγραμμένον

κλειδίον εἰς τὸ τεμάχιον τότε τὸ ἀμέσως ἀκο-
λουθοῦν κλειδίον εἶνε τὸ ζητούμενον πρὸς μετά-
θεσιν. Π. χ. διὰ νὰ μεταθέσωμεν τεμάχιόν τι
διὰ δυοῖν πρὸς τὰ ἄνω. Ἐὰν τὸ τεμάχιον εἶνε
γεγραμμένον εἰς τὸ κλειδίον τοῦ sol ἐπὶ τῆς δευ-
τέρας γραμμῆς πρέπει νὰ τὸ ἀναγνώσωμεν διὰ
τὴν μετάθεσιν εἰς τὸ κλειδίον τοῦ do ἐπὶ τῆς
3ης γραμμῆς. Ἐὰν δὲ εἶνε γεγραμμένον εἰς τὸ
κλειδίον τοῦ do 3ης γραμμῆς, τότε πρέπει νὰ τὸ
ἀναγνώσωμεν εἰς τὸ κλειδίον τοῦ fa 4ης γραμ-
μῆς καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Διὰ νὰ μεταφέρωμεν διὰ δυοῖν ἄνωθεν (ἢ δι'
ἑπτὰ κάτωθεν.)

Διὰ νὰ ἐνθουμώμεθα ἐνταῦθα τὴν τάξιν καθ'
ἣν ἔρχονται τὰ κλειδιά, ἀρκεῖ νὰ φανταζώμεθα
τὴν φυσικὴν τῶν τάξιν καὶ νὰ λαμβάνωμεν αὐτὰ
ἀνὰ τέσσαρα, ἀριθμοῦντες πρὸς τ' ἀριστερά!

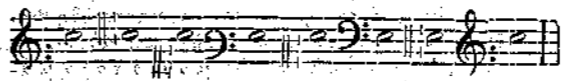
Ἐνταῦθα τὰ κλειδιά διαδέχονται ἀλλήλα
κατὰ τὴν φυσικὴν τῶν τάξιν.

Διὰ νὰ μεταφέρωμεν διὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ἄνω
(ἢ διὰ πέντε πρὸς τὰ κάτω.)

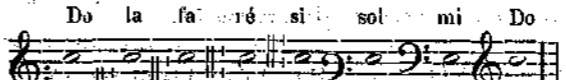
Ἐνθουμώμεθα ἐνταῦθα τὴν διαδοχικὴν τάξιν
τῶν κλειδίων, ἐὼν φαντασθῶμεν τὴν φυσικὴν τῶν
τάξιν καὶ λάβωμεν αὐτὰ ἀνὰ τρία, λαμβάνοντες
ὅμως τὸ γνωστὸν κλειδίον καὶ ἀριθμοῦντες πρὸς
τ' ἀριστερά.

Διὰ νὰ μεταφέρωμεν διὰ δυοῖν πρὸς τὰ κάτω
(δι' ἑπτὰ πρὸς τὰ ἄνω).

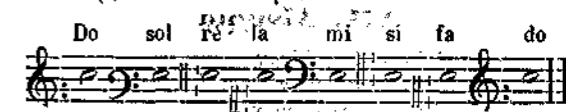
Διὰ νὰ ἐνθουμώμεθα ἐνταῦθα τὴν διαδοχικὴν
τῶν τάξιν, ἀρκεῖ νὰ φαντασθῶμεν τὴν φυσικὴν
τῶν τάξιν καὶ νὰ λάβωμεν αὐτὰ ἀνὰ τέσσαρα
πρὸς τ' ἀριστερά.

Διὰ νὰ μεταφέρωμεν διὰ ταλὰ πρὸς τὰ κάτω
(ἢ δι' ἑξ πρὸς τὰ ἄνω).

Ἐνταῦθα τὰ κλειδιά διαδέχονται
κατὰ τὴν φυσικὴν τῶν τάξιν.

Διὰ νὰ μεταφέρωμεν διὰ τέσσαρα πρὸς τὰ
κάτω (ἢ διὰ πέντε πρὸς τὰ ἄνω.

Ἐνθουμώμεθα ἐνταῦθα τὴν διαδοχικὴν τῶν
τάξιν ἐὰν φαντασθῶμεν τὴν φυσικὴν τῶν τάξιν
καὶ λάβωμεν αὐτὰ ἀνὰ τρία πρὸς τὰ δεξιὰ.

Τίς πρέπει νὰ εἶνε ὁ ὀπλισμὸς τοῦ
νοντοῦ κλειδίου.

Ὁ ὀπλισμὸς τοῦ νοητοῦ κλειδίου πρέπει νὰ
εἶνε σύμφωνος μὲ τὸ νέον τονικόν. Π. χ. Τὸ
τεμάχιον εἶνε sol μείζονος γένους, θέλομεν νὰ
τὸ μεταθέσωμεν διὰ τέσσαρα ἀκριβῆ κάτωθεν
ἥτοι γέ μείζονος γένους, τότε θὰ ὑποθέσωμεν
τὸ νέον νοητὸν κλειδίον ὀπλισμένον μὲ δύο διέ-
σεις. Ἐτερον παράδειγμα. Τὸ τεμάχιον εἶνε
γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ κλειδίου sol καὶ εἰς τόνον
γέ μείζονος γένους, πείσοις θὰ εἶνε ὁ τόνος ἐὰν τὸ
μεταφέρωμεν εἰς τὸ κλειδίον do 3ης γραμμῆς.

Ἀπόκρ. Παρατηροῦμεν ὅτι τὸ τονικὸν re
εἶνε γεγραμμένον εἰς τὸ κλειδίον τοῦ sol ἐπὶ
τῆς 4ης γραμμῆς τοῦ πενταγράμμου, εἰς δὲ τὸ
κλειδίον τοῦ do 4ης γραμμῆς τὸ φθογγόσημον
τὸ κατέχον τὴν 4ην γραμμὴν εἶνε sol. Τὸ τε-
μάχιον λοιπὸν θὰ μεταφερθῆ εἰς τὸν τόνον sol
καὶ ἐπομένως θὰ ἔχη ἐπὶ τοῦ κλειδίου μίαν διέσιν.

**Μετασχηματισμοὺς οὗς ἢ νοητὴ ἀλλαγὴ
τοῦ ὀπλισμοῦ φέρει εἰς τὰς τυχαίας
ἀλλοιώσεις**

Εἶνε σαφές ὅτι ἡ νοητὴ ἀλλαγὴ τοῦ ὀπλισμοῦ
μᾶς ὀδηγεῖ νὰ εὑρωμεν τοὺς μετασχηματισμοὺς
οὗς ὑφίστανται αἱ τυχαῖαι ἀλλοιώσεις ἐν τῇ μετα-
θέσει.

Οὕτω δυνατὸν φθογγόσημόν τι φυσικὸν ἐν τῇ
γεγραμμένῳ τόνῳ νὰ καταστῆ διὰ τῆς μεταθέ-
σεως φθογγόσημον ἐν διέσει ἢ ἐν ὑφέσει καὶ τού-
ναντιον.

Ἐὰν λοιπὸν ἐνώπιον φθογγόσημου τινὸς εὐ-
ρίσκειται ἀλλοιώσις τι, ἐν τῇ μεταθέσει ἐνεκα
τοῦ νοητοῦ ὀπλισμοῦ μετασχηματίζεσθαι
τελέσει τὸ αὐτὸ ἔργον, ὅπως ἐπὶ τῷ
πρωτότυπῳ. Ἄ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

15. Αίνιγμα

Σύντροφος όλων πάντοτε ήμιν χαράς και πόνων.

Ψάλλο υδάτος. έχω δε φήμην πολύν βεβαίας.

Τήν κεφαλάν μου αν μεταβάλης, εις τήν τιμήν μου, πρέπει ν' μ' εθρς εις τας επαύσεις αν με γυρεύς.

16. Γρίφος.

Καλ ι τον ήδη ΚΑ υός ήν

17. Γρίφος.

Άρς τον 2η γή ία

Κισός

ΑΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

3ου ΤΕΥΧΟΥΣ

Ταύρος-Τυρός

Έλυσαν αυτό ο κ. Άλέξ. Μιχαηλίδης εκ Λαρίσης, ο κ. Παναγ. Α Παπαθανασίου εκ Πατρών, ή Δίς Σοφία Δημακοπούλου εξ Αθηνών.

Ασύριον-Αύριον

Έλυσαν αυτό ο κ. Άδ. Νικολαΐδης εκ Λαρίσης, ο κ. Παναγ. Παπαθανασίου εκ Πατρών και ή Δίς Σοφία Δημακοπούλου εξ Αθηνών.

Τό Πεντελικόν εΐνα θρος

Έλυσαν αυτό ο κ. Άλεξ. Μιχαηλίδης, εκ Λαρίσης, ο κ. Άδ. Νικολαΐδης εκ Λαρίσης, ο κ. Παναγ. Παπαθανασίου εκ Πατρών και ή Δίς Σοφία Δημακοπούλου εξ Αθηνών και ο κ. Άνδρ. Βουλγαρίδης εκ Φαγιούμ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Η. Ά. Λευκάδα. Ζητούμενα φύλλα σάς αποστείλαμεν.—Κ. Γ. Ρ. Λευκωσία. Δελτάριον ελήφθη. Παρακαλούμεν επιταχύνετε αποστολήν.—Ά. Σ. Σάμου. Αναμένομεν, ως γράφετε και ευχριστούμεν διά γραφόμενά σας.—Δ. Σ. Μασσαλία. Συνδρομαί ελήφθησαν. Ευχριστούμεν πολύ.—Σ. Σ. Άσσουά. Συνδρομή σας ελήφθη. Ευχριστούμεν.—Ε. Ζ. Ένταυθα. Ύλην προς δημοσιεύσιν ελάβομεν. Αν εξευρεθῆ ευχριστώ; δημοσιεύσωμεν.—Α. Θ. Κύθηρα. Πάσας τας παραγγελίας πιστότατα εξετελέσαμεν. Έλπίζομεν να ευχαριστηθῆτε. Χρήματα ελήφθησαν, ευχριστούμεν.—Α. Α. Ταϊγά. Τα ποιηματα σας ελήφθησαν, κατά την κρίσιν μας δε εΐνε ώραϊα διότι εΐνε άφελῆ. Δημοσιευθήντοται.—Π. Α. Π. Πάτρας. Δελτάριον ελήφθη. Ταχυδρομικώς γράψωμεν πλείτερα.—Π. Κ. Γόθιον. Χρήματα ελήφθησαν. Νέοι συνδρομηταί ενεγράφησαν. Ευχριστούμεν.—

ΣΥΜΠΑΝΩΜΑ ΤΟΥ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔ. ΛΕΞΙΚΟΥ. Έξεδόθη τό 4ον τεύχος περιέχον διπλούν πίνακα τῆς Αλεξανδρείας και άρθρα από του Αδωρηλίας οίκου μέχρι του Βερνίκλη, εξ ών μνημονεύομεν τά εξῆς: Αυτοκίνητα, Αφεντούλης, Βαλτικοί, Βενθόλος, Βενιμίν ο Δεσβιος, Βενιέλος, Βερναδάκης. Η προθεσμία διά τήν προπληρωμήν του όλου έργου (δρ. 20 εν Αθήναις, 23 εν ταΐς επαρχίαις, 26 εν τῇ άλλοδαπῇ) λήγει τῇ 1 Ιουλίου. Έκδεται Μπέκ και Μπάρετ εν Αθήναις.

Έξεδόθη τό 5ον τεύχος περιέχον πίνακα τών Αθηνών Β' και άρθρα από του Βεροδοιουνου μέχρι του Βρισώ, εξ ών μνημονεύομεν τά Βικέλας, Βλάχος, Βουλγαρία. Έκαστον τεύχος τιμάται εν Αθήναις δρ.—80, εν ταΐς επαρχίαις δρ.—90, εν τῇ άλλοδαπῇ δρ. 1.—Έκδεται Μπέκ και Μπάρετ, πλατεία Συντάγματος.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Αθήναι, 18 οδός Φιλελλήνων.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1900. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΙΜΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ. Έκαστον έτος τών Panathenaeon αποτελεΐται εκ δυο τόμων. ήτοι εξ 800 σελίδων με 120—150 εικόνας, εκ τών οποίων 20 και πλέον επί λευκού ή χρωματιστού χαρτίον εκτός του κειμένου. Έγγραφα προπληρωτέα:

Έν Ελλάδι έτηνία δραχ. 25. εΐάμηρος δρ. 13. Έν τῷ εξωτερικῷ φρ. 25 φρ. 13.

ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρῶς)

ΟΙ ΣΥΝΩΜΟΤΑΙ

Ήρχισαν εκδιδόμενοι εις 5λεπτα φυλλάδια θαυμαθαυμασίως εικονογραφημένα. Τό μυθιστόρημα τούτο έχει μεγάλην αίτιαν, ως εκ τών Ιστορικών γεγονότων, άτινα περιέχει, όλον δηλαδή τον περιπετειώδη βίον του Μεγάλου Ναπολέοντο; μετά τών περι αυτών.

Έκδοσις Νέων εκλεκτών μυθιστορημάτων. Οδός Σωκράτους 46. Εις φυλλάδια 5λεπτα.

ΛΥΡΙΚΑΙ ΠΟΙΗΣΕΙΣ υπό Κωνσταντίνου Μιχαηλίδου. Έκδοθήσονται προσεχώς εις ωραιότατον τόμον.

Περιοδικόν «ΝΕΑ ΤΕΧΝΗ» Διευθυντής Δημ. Πίπτης. Γραφεΐα οδ. Προκστείου 51.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ

Ν. Γ. ΚΑΛΛΙΚΟΥΝΗ

ΕΝ ΚΑΛΑΜΑΙΣ

Έν τῷ πεφημισμένῳ τούτῳ εργοστασίῳ τών Καλαμών, τῷ βραβευθέντι εις πλείστας Έκθέσοι διά χρυσών μεταλλίων και τιμηθέντι διά τῆς προστασίας διαφόρων βασιλικών αυτών, ευρισκορται εν άριστῇ και μοναδικῇ ποιότητι.

Έν Αθήναις εκ του Τυπογραφείου τών Καταστημάτων Άντιστῆ Κωνσταντινίδου

21234567 101234567